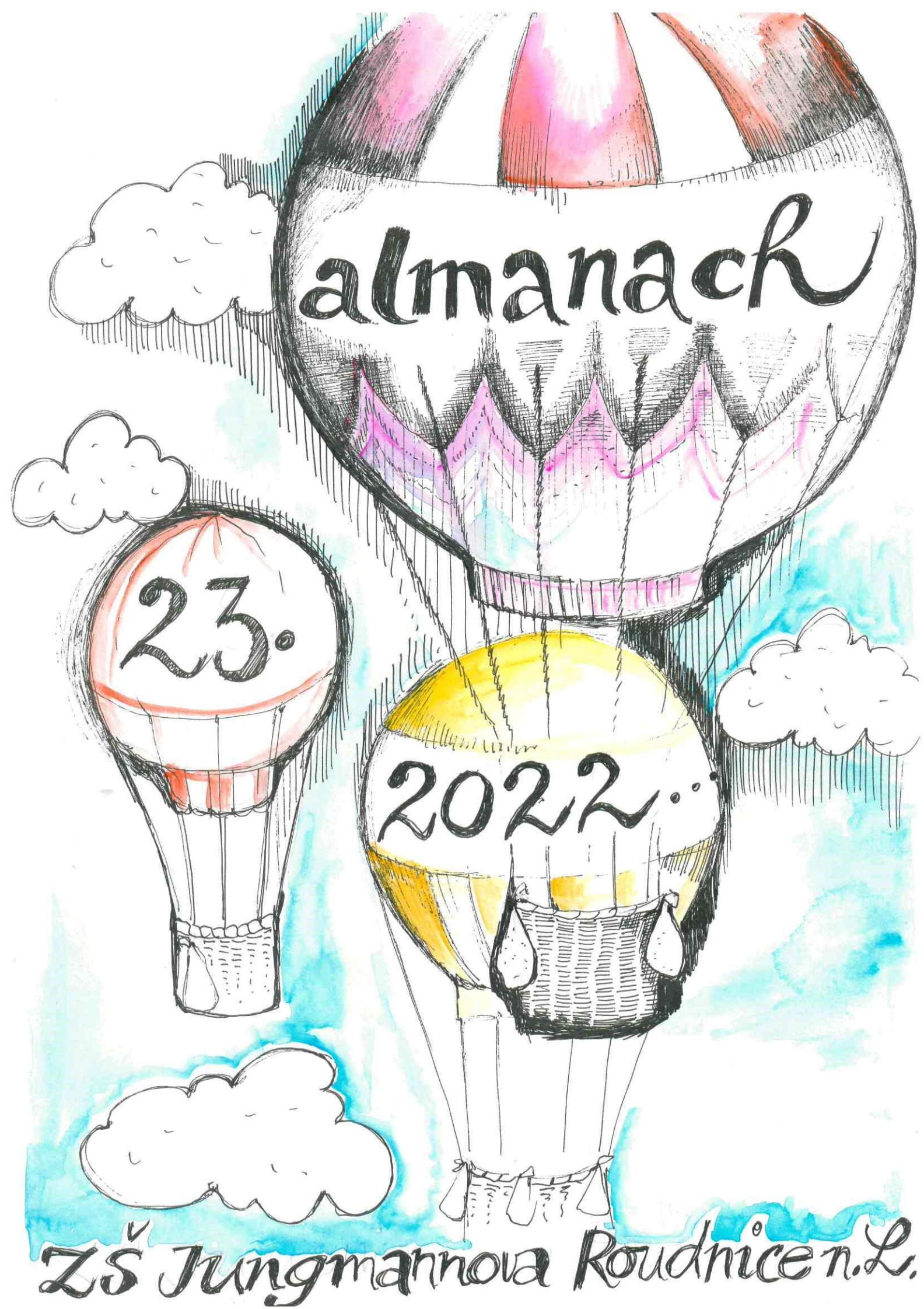

almanack

23.

2022...

ZŠ Jungmannova Roudnice n.L.

OBSAH :

1. PERLIČKY	3
2. HŘÍČKY S ČEŠTINOU	6
3. BAJKY	9
4. POHÁDKY	14
5. POPIS.....	15
a/ POPIS PŘEDMĚTU	15
b/ ŽIVOTOPIS VĚCI.....	16
c/ POPIS PRACOVNÍHO POSTUPU	18
6. CHARAKTERISTIKY	19
7. CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH POSTAV	20
8. LÍČENÍ	24
9. PŘÍBĚHY	30
10. ÚVAHY	32
11. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA	33
12. MIMOŘÁDNÁ PŘÍLOHA – COVID	36

Úvod

Toto je již **dvacáté třetí** vydání Almanachu žákovských prací Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici nad Labem.

Letošní soubor jsme sestavili ze slohových prací žáků 1. i 2. stupně. Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejniternější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyzrávání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Výtvarná složka obsahuje výtvary žáků z různých tříd 2. stupně. I v letošním vydání jsou zařazeny práce, které vznikly v hodinách informatiky.

Kvůli části roku, kdy výuka probíhala distančně, nebo kombinovaně (část žáků se učila doma distančně a další část navštěvovala výuku prezenčně) jsme zařadili i tentokrát mimořádnou přílohu.

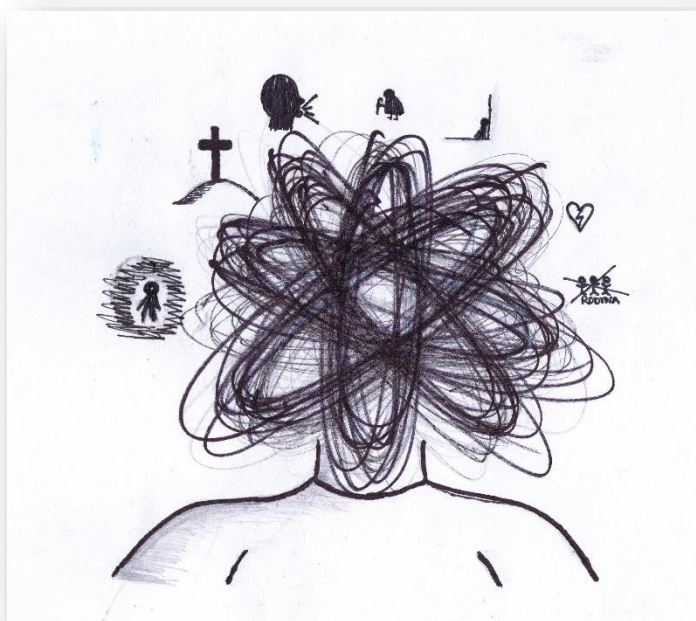
Přáli bychom si, aby se Vám i tento výtisk líbil a abyste se při čtení jednotlivých příspěvků dobře pobavili.

Autoři

1. PERLIČKY

Čj –mluvnice

- Ot. Jak zní přídavné jméno odvozené od podstatného jména kůže ?
Odp. **Kožní** taška (rozuměj kožená taška)
- Místo „Matka mu dala věnem“ – matka mu dala **do vína** (myšleno - do vínku) okouzluující hlas
- Rčení – Dělá z komára velblouda
vysvětlení – **hrozně hysterčí kvůli nějaký kravině** (rozuměj – zveličuje určitou věc)
- Vzor podstatného jména poupě – **koště, mládě** (má být kuře)
- Z olympiády v ČJ – Vysvětlit významy spojení – Hasiči chodí po čtyřech.
Odp. **Jsou na tom zle, jsou na dně.**
Hasič může být i pes.
Je na tenkém ledě.
Chodí po čtyřech domech, po čtyřech schodech.
Jezdí autem.
Jsou na hadice zakleknutí.
Musí se skrčit.
(správně – Chodí ve čtveřici. Lezou po rukách i nohách.)

Zuzana Adámková, 9.C

Čj – literatura

- Ot. Co patří do umělecké prózy?
Odp. Pohádky, pověsti a **monarchie** (myšleno monografie)
- Ot. Jaké jsou druhy lyriky?
Odp. přírodní, milostná, **památná a poslanecká** (rozuměj náboženská a vlastenecká)
- Ot. Co je drama?
Odp. **Když se něco hrotí** (má být – literární druh)
- Ot. Jaké známe dramatické žánry?
Odp. **Dramikomedie** (rozuměj tragedie a komedie)
- Ot. Co je to verš?
Odp. **Hádanka** (rozuměj jeden řádek básně)
- J.A. Komenský byl **významný učitel české literatury, založil češtinu, matiku, dějepis a tělocvik**
- Díla J. A. Komenského : Brána jazyků **uzavřená** (správně – Brána jazyků otevřená)
Krásy země a ráj srdce (správně – Labyrint světa a ráj srdce)
Cikrus optus (správně – Orbis pictus)
- psal **diktatum** (rozuměj – didaktická díla)
- podle Komenského se mělo učit **rázně** (myšleno názorně) a srozumitelně
- zemřel v exilu v **hospodářském** (správně – holandském) městě Naarden

Ostatní předměty

- Názvy slavných muzikálů : **Tlakový hrnec** (rozuměj Divotvorný hrnec)
Cikánská loď (rozuměj Loď komediantů)
- Název nejstarší české písně – **Hospodyňko**, pomiluj ny (rozuměj Hospodine, pomiluj ny)
- Klavír řadíme mezi hudební nástroje **mačkáci**.
- Předčasně narozené dítě se dává do **akumulátoru** (rozuměj inkubátoru)
- Lékař, který se zabývá cukrovkou – **cukrový poradce** (rozuměj diabetolog)
- Odborník, který se zabývá obezitou – **obezista** (rozuměj nutriční - výživový poradce)
- Ot. Jak se nazývá trojúhelník, který má dvě strany stejně dlouhé?
Odp. **Čtverec** (má být rovnoramenný trojúhelník)
- Jednou z českých památek zapsaných do seznamu UNESCO je i **Rudá Hora**
(rozuměj Kutná Hora)
- Sametová revoluce – pád komunistické **války** (myšleno vlády)

- Mám to napsat **řeckými** číslicemi (rozuměj římskými)

- Ot. Co to je manufaktura?

- Odp. **Stroj, který tiskne faktury.**

Nejčastěji používaná spojení při on-line výuce

- Slyšíme se?

- Ukažte se mi!

- Jseš tam?

- P. učitelko, vy se mi sekáte.

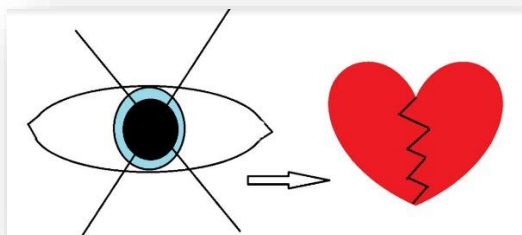
- Kde jsme? Kde čteme?

- Nechodím často na email (na Bakaláře).

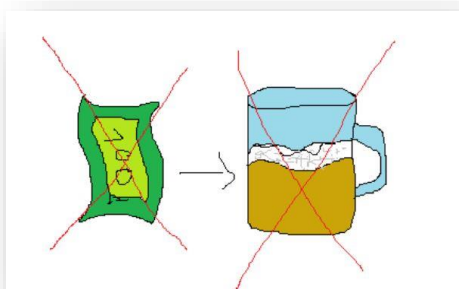
- Máš to v Učebně.

- Jeho test na covid byl **nepozitivní**. (myšleno – negativní)

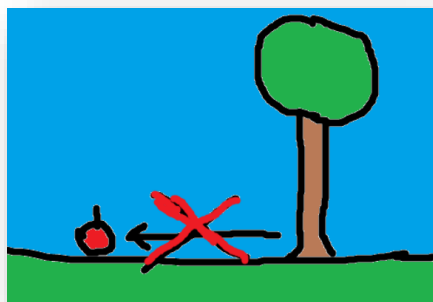
Zakódovaná přísloví (informatika)

Anežka Brožová, 7.B

Tereza Balounová, 7.B

Jiří Honka, 8.A

2. HŘÍČKY S ČEŠTINOU

VYJMENOVANÁ A ODVOZENÁ SLOVA UŽITÁ VE VYPRÁVOVÁNÍ

Dnes po škole táta **vymyslel**, že pojedeme na **výlet** do **Litomyšle**. Cestou nám před auto skočila malá **myš, hmyz a hlemýžď**. Vedle hlavní silnice se nacházela **mýtina**. Cestou jsme se zastavili v malé zoo, kde byli velcí **netopýři** a cizokrajní **slepýši**. Po příjezdu domů jsme museli nechat **umýt** auto. **Doklopýtali** jsme domů a na nebi se **třpytily** hvězdy.

Adéla Mynaříková, 7.C

Jednu princeznu z **Litomyšle** často **zamykali** v její komnatě, kde si vždy **odpykávala** trest za své **pyšné** chování. V pokoji měla hodně květin, na které se slétával **hmyz** s cílem je **opylovat**. Z okna také často pozorovala **netopýry**, jak loví **myši** a **slepýše**. Viděla také na hladinu **třpytícího** se rybníka, na kterém se **čepýřily** kachny. Když si **odpykala** trest a odemkli ji, běžela právě sem, aby si **omyla** obličej. Cestou však na **mýtině klopýtla** o **pytel** a upadla na **hlemýžďě**. Myslela si, že ho rozmáčkla, ale **zmýlila** se. **Hlemýžď** lezl vesele dál, tak měla radost. Rychle se zvedla a běžela se **umýt** do rybníka.

Dana Popelková, 7.C

SESTAVENÍ KRÁTKÉHO PŘÍBĚHU S VYUŽITÍM DANÝCH SLOV

SLUNCE, MRAKY, AUTO, STROM, MOUCHA

Jednoho krásného dne, kdy svítalo **slunce a mraky** byly načervenalé, se vzbudil šedivý stařík. Musel jet do práce, protože v důchodu ještě nebyl. Oblékl se, učesal se a mohl vyrazit. Na zahradě stálo jeho malé rozvrzané, skoro nepojízdné **auto**. Opatrně nastartoval a vyjel. Jel velmi rychle. Jeho práce se nacházela pár kilometrů, ale cesta pro něj byla dlouhá. Musel jet i polní cestou, kde nebylo nic, jen jediný **strom**. Stařík šlápl na plyn, aby to stihl. Málem narazil do stromu, protože mu na okno vlétla **moucha**. Nakonec přijel včas a bez nehody.

Eliška Horáčková, 7.B

„No a teď už předpověď počasí, dnes s Mahulenou Vykouřilovou.“ „Zítra na severu Čech můžeme očekávat přes den na většině území krásné **slunce**, místy se zatáhnou **mraky**. K večeru to bude jinak, to bude počasí, že by ani **moucha** nechtěla vylétnout. Bude velice deštivo, takže to bude dobré maximálně pro **stromy**, které po delším období sucha vodu určitě ocení. Bohužel silnice budou mokré, takže řidiči **aut** budou muset být opatrní. To bude pro dnešek vše a uvidíme se zase zítra. Na shledanou.“

Petr Chalupa, 7.B

VŠE OD JEDNOHO PÍSMENE

Králova květina

Králova krásná květina kvetla. Kůň klusal ke květině. Kousl květinu, když král kráčel ke koni. Král křičel.

Simona Němečková, 6.A

Vydra

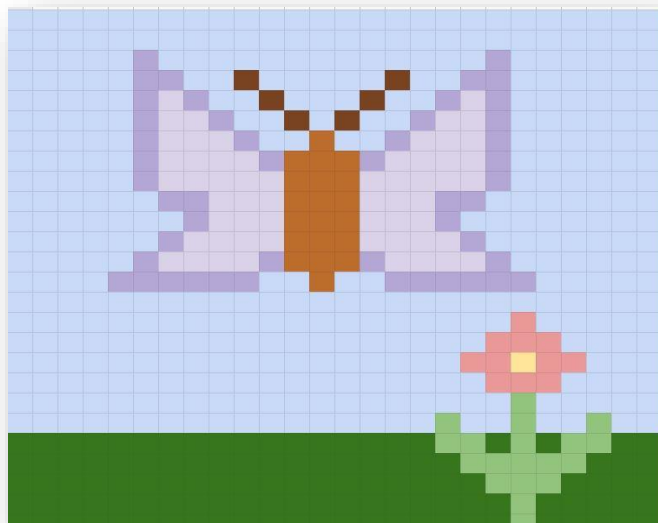
Velká vydra Veruška vřískala, Věra vydru vzala veterináře. Veterinářka vydře vyoperovala vole. Vydra vrčel, vřískala. Veterinářka vydře vpíchla vodičku. Věra vydru vláčela ven, vydře vyrostla vrtule, vzlétla. Veterinářka vřískala. Věra vyla. Venku vydra vyzkoušela vyparáděné vole. Vydra vylétěla vzhůru, vyhodila Věru ve vile. Vydra Veruška vylétá vždy ve vícero vydrách. Vonec (Konec)

Klára Martinů, 6.A

Příroda

Pan Pavel pokoušel pokořit prales. Příroda panu Pavlovi pořád pomáhala. Při průzkumu průrvy potkal pavouka pokoutníka. Po postřehu pelášil pryč.

Matěj Martan, 6.A

Anna Černá, 6.B

Poprava

Pan Pepa Pavel popravil pět přátel, protože panu Pavlovi přepepřili pěkně propečenou panenku. Pan Pavel praví: „Připravím popravu.“ Pan Polák praví: „Proč, pane Pavle?“ Pan Pavel přeříká: „Přepepřili pěkně propečenou panenku.“ Pět popravenců posadil, pak přivázal. Pět přítelkyň popravenců plakalo. Pan Pavel pak popíjel pálenku.

Zdeněk Němeček, 6.A

Pes Punt'a

1. práce

Pes Punt'a pobíhal po písčné pěšince. Potkal pestrobarevného páva. Páv povídá: „Pomůžes pestrobarevné pávici porodit pávičátko.“ Pes povídá: „Pomůžu, páve. Podej, prosím, psovi pilku.“ Pávičátko plakalo.

Tereza Hlaváčková, 6.A

2. práce

Pes Punt'a protrhl proutek, pak pokoušel Petrovi protrhnout pytel plný pilin. Potom poutekl před Petrovými prarodiči. Před prastarým polem položil Punt'a Petrovi prášky proti příušnicím. Pak poslušně přišel.

Jan Martan, 6.A

PPP

Pepa potkal potkana. Potkan piští: „Pomóc, pomóc! Po- po- pomóc, pes!“

Pepa povídá: „Podivnosti podivné.“

Pepa potkal pěkavu. Pěkava pípá: „Píp, píp, povodeň! Povodeň, pomóc! Povodeň, píp, píp!“

Pepa povídá: „Podivnosti podivné.“

Pepa potkal psa. Pes papal potkana. Potom psík pospal pod plotem pana Palána. Povodeň prásk, plesk. Promočený psík plaval po povodni. Potom povodeň přestala. Psíček pokukoval po Pepovi, Pepa po psovi. Pepa pomazlil psa. Pepa pelášil podél psa pod přístřešek. Pod přístřeškem pospávali, protože pršelo. Potom přestalo pršet. Pepa povídá: „Paráda, přestalo pršet.“ Pepa popadl psíka, poběhával, pes pospával pod podpažím.

Po psím pospávání Pepa podezřele pokukoval po psíkovi, protože psík pořád pokukoval po psím parku. Pepa přemýšlí: „Proč psík pořád pokukuje po psím parku?“ Psík povzdychl.

Pepa povídá: „Psíčku, psi pobíhající po psím parku, potřebují pána psů. Psíčku poslušný, poslouchej, prosím, páníčka.“

Viktorie Prošková, 4.A

3. BAJKY

Kůň a pes

Jednoho slunečného dne jel vozka se svým psem na velkém a těžkém voze plném sena. Toho sena bylo tolik, že ho už z dálky každý viděl. Ten těžký vůz vezl starý kůň. S tímto koněm nevycházel vozkův pes. Rád mu ubližoval a dělal mu potíže. Proto, když mu byla dlouhá chvíle a začal se nudit, ho napadlo, že by mohl koně znovu trápit a hned tak udělal. Nejdříve mu z vozu rozkázal, že má jet rychleji, ale kůň mu řekl, že na to nemá sílu. To psa rozzuřilo a začal mu z vozu nadávat. Poté prohlásil, že kdyby vůz vezl on, běžel by jako o závod a zůstal by za ním jen vír prachu. Kůň mu na to odpověděl: „Tobě se to říká, když já táhnu a ty se jen vezeš. Však se ti to jednoho dne vymstí.“

Za jeden měsíc se opravdu slova koně naplnila. Pes jako každý boží den vstal a šel do stáje, kde spal kůň. Tam se pes nadechl a hlasitě zaštěkal koni přímo do ucha. Kůň se velice polekal a omylem psa kopnul. Ten ho za to ošklivě pokousal. V tu chvíli však do stáje vešel rozespálý vozka! Viděl, jak pes pokousal koně, a doslova ho popadl a vyhodil ze stáje. Pes utekl a už se nikdy nevrátil. Místo něho si vozka koupil nové, malé a hodné štěně. A od té doby žili všichni šťastně, vesele a v přátelství.

Ponaučení :

Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Tomu, kdo se dívá, není žádná práce zatěžko.

Filip Motyčka, 7.C

Bajka o myši

Na statku u lesa, ve stodole, žije 5 myší. Společně si dělají zásoby na zimu a o všechno se dělí. Sbírají obilí, oříšky a plody z lesa. Jedna myška ale zjistí, jak se dostat do spižírny statku, kde jsou samé dobroty jako salámy, sýry, ovoce a jiné. Ale do spiže se musí přes chodbu s kocourem. A hlavně to nechce říct žádné z myšek, chce si nechat vše pro sebe a nechce se dělit.

Jednoho dne řekne malé myšce, aby s ní šla do spižírny. Vyšle ji první, ale neřekne jí o kocourovi. Ale malá myška kocoura zahlédne a začne před ním utíkat. Druhá mazaná myš si mezi tím dojde pro sýr. Myslí si, že kocour malou myšku sežral. Ta se vrátí k ostatním myškám a řekne jim, co se stalo. Schová se před ní a čeká, co řekne myš, která ji vlákala do pasti kocourovi. Ta neřekne nic a druhý den přemluví další myšku, aby s ní šla do spižírny. Opakuje se to, co se stalo den před tím, až jsou všechny myšky schované a mazaná myška si myslí, že kocour všechny myši sežral.

Samotná myš najednou ucítí neodolatelnou vůni čerstvé klobásy, kterou zrovna hospodyně donesla do spiže. Neodolá, rozhlédne se, zda nevidí kocoura a kocour nikde. Jde opatrně do spiže, sežere klobásu a jak je pěkně najedená, tak se vrací spokojeně do svého pelíšku. Když tu najednou vyběhne kocour a myš sežere.

Ostatní myšky, které se schovaly před lakomou a záludnou myškou, spokojeně žily dál na statku a o vše se dělily jako předtím. Svým malým myšičkám o lakomé myšce vyprávěly, aby věděly: že „boží mlýny melou pomalu, ale jistě“ a že „na každého jednou dojde.“

Simona Klementová, 7.C

O mazaném zajíci a chamtivé lišce

V jednom velikém lese žil zajíček. Žila tam ale i liška.

Ta jednoho dne lovila a zahlédla zajíčka. Přitiskla ho k zemi, ale on začal mluvit: „Lištičko, prosím, nech mě být! Znam louku, na které žije celá rodina bažantů, kteří jsou velcí a tuční. Vždyť já jsem jenom hubeňoučký!“ Liška se zamyslela. Velká rodina bažantů je lepší než jeden hubeňoučký zajíček. „Tak dobrá,“ řekla liška, „zaveď mě tam.“ Zajíček odpověděl: „Musíme jít tudy“ a ukázal na spoustu bříz. Vedl ji mezi nimi směrem ven z lesa. Když ji vyvedl na louku, liška se usmála a řekla: „Děkuji, zajíčku, ale upaluj pryč, než změním názor a sním tě.“ Zajíček tedy utekl do lesa.

Celý zbytek dne liška hledala bažantí hnízdo, ale místo toho našla jen trnité keře. Žádní bažanti ani nic jiného, co by mohla pojíst. Povzdechla si a řekla: „Že já jsem nesnědla toho zajíce!“

Po pár hodinách liška ležela vyčerpaná a hladová a zatím se jí zajíček schovaný mezi stromy chechtal.

Ponaučení:

Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše.

Sofie Králová, 7.C

Kočka a pes

Byla jednou jedna kočka a ta byla hezká, ale i zlomyslná. A potom byl pejsek, který byl mezi zvířátky chvíli. Byl ošklivý, ale velice hodný. Jednou přišla kočka za pejskem a řekla mu: „Zvu tě na zítřejší večeři, přijdou tam i ostatní zvířátka z lesa.“ Pes pravil: „Děkuju moc za pozvání, rád přijdu.“ To ještě netušil, co na něj kočka chystá. Druhého dne k večeru přišel za kočkou domů, kde už byla ostatní zvířátka. Zpočátku si ho moc nikdo nevšímal, ale jak kočka rozdala večeři, začala představovat pejska, protože zvířátka pejska dosud neznala.

Přesto ho z večeře vyloučili, protože se jim nelíbil. Pejsek tedy odešel smutný domů. Následujícího dne přišel za zvířátky a řekl jim, že jim pomůže s obědem. Tak jim pomohl, pak odešel domů a zvířátka si začala uvědomovat, že je pejsek hodný. Ještě téhož dne se přišli omluvit pejskovi za své chování při večeři, protože si uvědomili, že se k němu nechovali dobře.

Ponaučení:

Nikdy nesuďte lidi podle vzhledu, nemusí být nejhezčí, hlavně záleží na jejich povaze.

David Mikoláš, 7.A

Bajka o zajíci a křečkovi

Zajíc se vytahoval před křečkem, že je nejrychlejší v běhu na světě a nepotřebuje žádné kamarády ani pomoc. Jednou běžel zajíc po louce a chytil se do síťové pasti. Nohy se mu zamotaly do sítě a nemohl se hnout. Zajíc brečel tak nahlas, že ho křeček slyšel i pod zem. A tak křeček vylezl ze své nory a rozhlížel se po louce, kde se co a komu stalo. Najednou uviděl zajíce vyděšeného a chyceného do pasti. Křeček běžel za zajícem a ptá se ho: „Co se stalo? Teď by se ti hodil kamarád nebo někdo, kdo by ti pomohl, že ano?“ Zajíc na to: „No, ano, ale já žádné kamarády nemám.“ Křeček začal rozkousávat síť a zajíc se dostal z pasti. Nakonec se zajíc skamarádil s křečkem a už se nikdy nevytahoval a neřikal, že nepotřebuje kamarády.

Ponaučení:

Nikdy se nad nikým nepovyšuj !

Maia Hrabánková, 7.B

Tlustý kapr a štika

Byl jednou jeden tlustý kapr, který byl nafoukaný a zlý, proto se s ním žádný jiný kapr nekamarádil. Jednoho dne potkal štika, která byla hubenější než on. Začal se jí smát: „Štiko, ty jsi ale hubená, koukni se na mě, takhle vypadá pořádná ryba.“ Štika odpověděla: „Tak si dáme závody a uvidíme.“ „Dobře,“ řekl kapr. Po chvíli, když štika už byla v cíli, kapr byl teprve v půli závodu. Když připlul do cíle, štika už byla odpočatá a řekla: „Vidíš, kapře, i hubené ryby mají své výhody.“ Kapr přikývl: „Máš pravdu.“ Uvědomil si, že byl na ostatní zlý. Od té doby se snažil s ostatními rybami kamarádit, bez ohledu na to, jak vypadají.

Poučení:

Nikdy neposuzuj ostatní podle toho, jak vypadají.

Kryštof Kaňka, 7.B

Karel Nevečeřal, 6.D

Vlk a ovečka

Vlk, postrach ostatních zvířátek, samotář, ležel na paloučku u lesa, nažraný, spokojeně oddechující a podřimující. V tom ho něco vyrušilo. Vlk zpozorněl ještě více a čekal, zda si ho všimne. Ovečka se celou dobu bezstarostně pásla, až se vzdálila od stáda. Když za houštím spatřila vlka, vylekala se a čekala na nejhorší. Nezmohla se ani na útěk.

Vlk ale neměl hlad a vůbec se mu nechtělo pronásledovat ovci. Měl chuť si jen tak odpočívat. Dělal, že si ovce ani nevšiml, jenže ovečka ze strachu začala k vlkovi promlouvat. Tomu se povídání s ní zamlouvalo a tu zjistil, že je dobré mít někoho, s kým se může kamarádit, kdo se ho nebojí a kterého naopak může chránit, protože je slabý. Vždyť jeho se všichni bojí. Doposud neměl žádného kamaráda. Neměl chuť ublížit slabé ovečce, protože potřeboval kamaráda.

Ponaučení:

Přátelství je cennější než hlad.

Jakub Khol, 6.B

Slon a myší dvojčata

„Dobrý den, pane slone,“ pozdravila myška slona.
„Kdopak mě to zdraví?“
„To jsem já, myška. Pěkně prosím, dej pozor, abys mě nezašlápl.“
„Dám pozor. Ale proč jsi tak malá?“
„Já nejsem malá. Kdybych chtěla, tak tě přeskočím.“
„Tak skoč tedy, jen skoč.“
„Skočím, ale dnes už jsem unavená. Přijď, slone, zítra a uvidíš, jak tě přeskočím.“
Slon odešel a myška se rozeběhla ke své sestřičce – dvojčeti.
„Sestřičko, pomůžeš mi přelstít slona?“
„Samozřejmě,“ odpověděla sestřička myška.
Druhý den přišel slon a z dálky troubil: „Myško, myško, kdepak jsi? Pojď už skákat.“
„Tady jsem,“ ozvala se myška.
„Jsi připravena ke skoku?“
„Ano, pozor slone, skáču,“ zavolala a hned se schovala do trávy. Mezitím na druhé straně vylezla její sestřička a zavolala: „Tady jsem!“
Slon se nestačil divit. Myšky se jedna druhé podobají. Slon je nerozeznal a uraženě odešel. Sestřičky se rozesmály a odešly spokojeně domů.
Ponaučení: Ten, kdo je větší, nemusí být chytřejší.

Kristýna Kholová, 6.B

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá

Máma liška s tátou lišákem měli jedno malé liščátko Emu. Jednou, když se v lese procházeli, našli tam osamělou veverku. Maminka řekla: „Jé, podívejte se, jak je roztomilá. Vezmeme ji domů a budeme její nová rodina. Co vy na to?“ Tatínek řekl, že mu to nevadí. Tak si s ní hráli a vymysleli jí jméno Eliška. Ema měla ze začátku Elišku ráda, ale pak se všechno změnilo. Ema si všimla, že má máma Elišku raději než ji. Proto se jí chtěla zbavit tím, že jí u večeře na talíř dá rostlinu, po které se jí má udělat špatně. Ema popletla talíře a snědla tu rostlinu, kterou chtěla dát Elišce. Když ji Ema snědla, tak ji hodně bolelo břicho.

Simona Němečková, 6.A

Potrestaná pýcha

Vrána se ráno probudila, nasnídala se a šla k rybníku se napít. Když tam přišla, tak viděla ve vodě nějakou třpytku. Po chvíli zjistila, že to není třpytka, ale ryba. Hned jak ryba spatřila vránu, začala se naparovat: „Koukej, jak jsem rychlá ve vodě. Mě bys určitě nepředechnala, nebo nedokážeš udělat tak nádherný skok. Hleď.“

Ryba doplávala na dno rybníka a se vší silou vyskočila, nastavila šupiny na slunce, ale to neměla dělat. Šupiny se jí začaly třpytit. Všiml si jí čáp. Přiletěl, čapnul rybu do zobáku a odletěl s ní do svého hnízda. Tak skončila pyšná ryba.

Martin Tošner, 6.A

I slabý může silnému pomoci

Byl jednou jeden vlk a želva. Ten vlk si myslel, že je nejchytřejší a nejsilnější zvíře v celém lese. Vlk se procházel a zpíval si: „Jsem nejchytřejší a ten nejsilnější, lálálálálálá.“ A jak se procházel, tak se pod ním najednou propadla zem. Vlk volá: „Pomoc, pomoc, chytil jsem se do jámy, pojd'te mě vytáhnout.“ Slyšel to medvěd a šel vlkovi pomoc. Říká mu: „Chyť se za provaz, já tě vytáhnou.“ Ale nepovedlo se mu to. Vlk byl stále v jámě. Zavolali lišáka: „Vlku, chyť se, už táhnou,“ ale lišákovi se to také nepovedlo. Celou situaci zpovzdálí sledovala želva a slyšela vlka, jak volá: „Pomoc, pomoc.“ Řekla si, že se tam půjde podívat. Želvička tam přišla a povídá, že se ho pokusí vytáhnout. „Želvičko, vlka nevytáhneš, jsi na to moc slabá,“ říkal jí medvěd a lišák. Želvička se nenechala zahanbit. Vzala provaz a šla k řece. Tam ho zahákla za plovoucí strom a ten vlka vytáhl.

Z toho plyne ponaučení, že síla není vše, ale i chytrost je důležitá a mnohdy platí víc.

Josef France, 6.A

Josefina Křivancová, 6.C

4. POHÁDKY

Ochránkyně Roudnice

Za šestero horami, sedmero řekami a osmero lesy žily dvě dívky. Jmenovaly se Viki a Verča. Už několik let chrání městečko Roudnice před všemožnými příšerami, ale nikdo o nich zatím nevěděl.

Jejich den začínal při posledním písknutí ptáčka skřivánka. Oblékly si své růžové a modré šaty, vlasy si uvázaly do drdolů a popadly svou výstroj. Pokaždé začínají u hřbitova, dnes ale udělaly změnu a to bylo velké štěstí.

Verča měla chuť na zmrzlinu, tak se vydaly na náměstí. Nebyla tam ani lidská noha, z čehož měly radost. Bohužel to samé se nedalo říct o zlých skřítkách a ježibabách. Viki byla velmi překvapená, že jich tam bylo tolik a na tak příšerami neoblíbeném místě. Po chvíli si však všimla, proč. Mezitím, co si Verča odemykala cukrářství pinetkou, druhá ochránkyně popadla své meče a šla zachránit hodnou vílu, kolem které se všichni zlí shlukovali. Ovšem Viki nepočítala s tím, že tam bude stát i černokněžník Pepa. On byl její největší slabinou, protože se znali od dětství. Verča hned přiběhla, uchopila své zbraně a Viki pomohla.

Po pár minutách všechny obludy zmizely a ochránkyně vzaly vílu na zaslouženou zmrzlinu. „Jmenuji se Stázka, jsem krystalová víla a moc vám děkuji za záchranu,“ zakuňkala smutně. „Ale to ani nestojí za řeč. Raději nám pověz, co jsi provedla?“ řekla Verča. Děvčata se dozvěděla, že Stázka zachránila štěňátka, na kterých černokněžník zkoušel různá kouzla.

Od toho dne Roudnici nechrání jen dvě dívky, ale tři. Když se budete hodně snažit, večer můžete z okna zahlédnout ochránkyně v růžových, modrých a zelených šatech, jak procházejí městem.

Emma Klementová, 8.C

O laskavém a chamtivém království

Za sedmero horami a řekami byla dvě různá království. V jednom žili pouze laskaví a hodní lidé. Ve druhém království byli skoro všichni chamtiví a lstiví, kromě princezny Eleny, ta byla laskavá.

Jednoho dne se v laskavém království konal bál. Elena se chtěla podívat, jak takoví hodní lidé vypadají, a tak se tam se svou komornou vplížila. Bál si užívala. Pak zahlédla prince. Princ Michal si jí také všiml a okamžitě se do ní zamiloval. Po společném tanci si šli porozprávět do zahrad. Zahlédl je ale král, který na ně vykřikl: „Dost, Michaeli, běž od té chamtivé ženy dál. Tady nemá co dělat.“ Michael ze sebe pouze vydal: „Ale otče, ona není jako ostatní, ona je hodná...“ Král ho přerušil: „Je mi jedno, jak se chová, nebo jaká je, jde o její původ. Takže vám slečno nařizuji, abyste okamžitě opustila naše království.“ Elena se rozběhla pryč. Princ běžel hned za ní. Princeznu však nedoběhl, protože se mu v lesích ztratila. Když doběhl do cizího zámku, rozhlížel se a volal ji. Procházel se a hledal Elenu všude. Pak došel až na náměstí. Z ničeho nic se proti němu rozběhli vojáci a začali s ním bojovat. Michael utrpěl spousty zranění. Přiběhli mu však na pomoc přátelé a vojáci z jeho království. Znovu se vydal hledat Elenu.

Nakonec na sebe narazili a utekli spolu. Postavili si vlastní domov, založili rodinu. Lásky pro ně byla důležitější než nenávist otců.

Eliška Lafantová, 8.C

5. POPIS

a/ POPIS PŘEDMĚTU

Newtonova houpačka

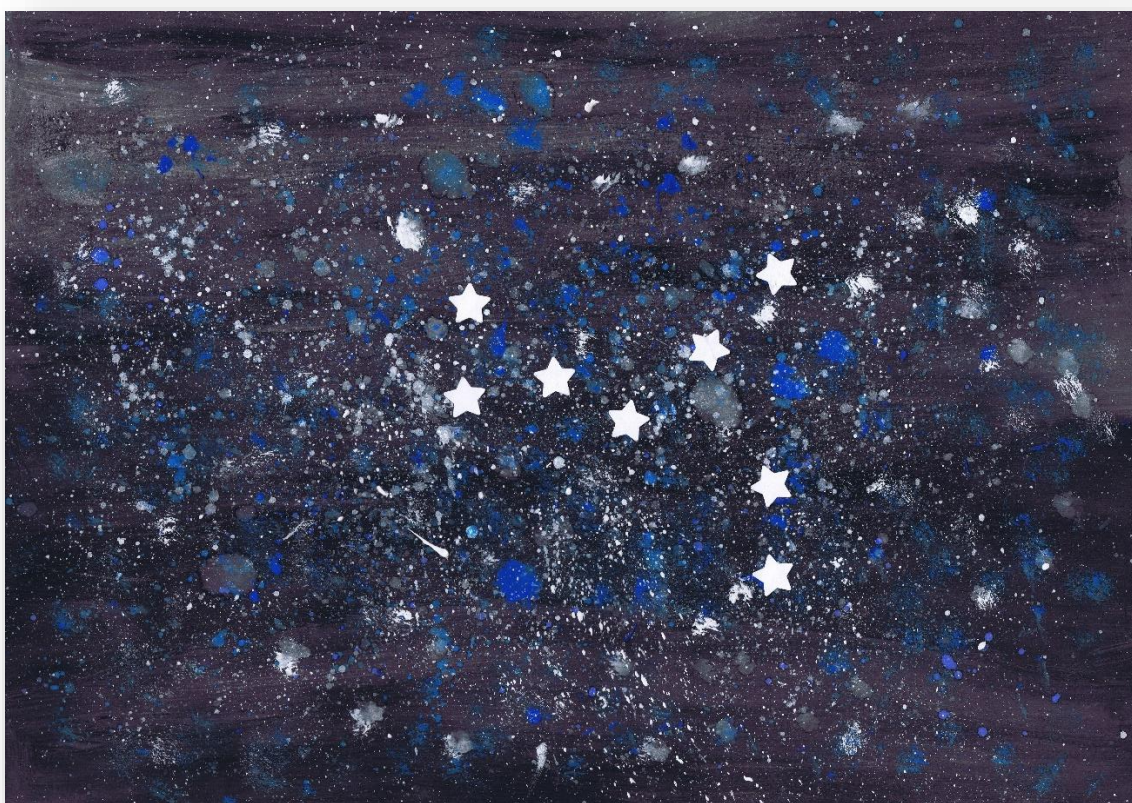
Chtěl bych vám představit předmět, který nově stojí na mém psacím stole. Je to Newtonova houpačka.

Tato houpačka má dvě železné strany. Tvar houpačky připomíná dvě kovové branky umístěné proti sobě. Na bočních stranách jsou postupně umístěna lanka, na každém z nich je navlečena jedna kovová koule. Na té mé je jich pět.

Tato houpačka je navržena podle zákona Isaaca Newtona. Pohybem jedné krajní koule se do pohybu dostane koule na druhé straně.

Tento předmět je spíše pro zábavu a uklidnění od jakékoliv činnosti.

Marek Arazim, 7.A

Matyáš Macek, 7.D

Snížek

Snížek mi zdobí postel už dva roky. Kdysi jsem ho rozbalila z dárkové krabice a hned jsem věděla, že to bude moc dobrý plyšový kamarád.

Je celý leskle bílý. Má překrásná hnědá očka a malý růžový nosánek. Krk mu zdobí krátká hnědá mašle. Snížek je velice baculatý a chlupatý medvídek. Na výšku měří 30 cm a na šířku 15 cm. Na hlavě mu koukají dvě velká ouška a zezadu malinkatý ocásek. Odjakživa je rozcuchaný a velice roztomilý. Na tváři má stále úsměv a vždy dobrou náladu. Je hebký na dotek.

Také je to můj hlavní cestovní kamarád, spolu zažíváme spoustu zábavných dobrodružství. Proto má na posteli místo hned vedle mě. V okamžiku, když vejdu do mého pokoje, je jako první vidět můj plyšový medvídek.

Viktorie Frydrychová, 7.B

Skřítek Pepík

Budu vám vyprávět o skřítkovi, kterého jsem koupila v Kauflandu. Je převážně šedý. Nosí šedou pletenou čepičku se třpytivými hvězdami. Má malinký obličej s červenými tvářemi. Nad jeho stálým úsměvem mu sedí kulatý nosánek. Naopak pod ústy mu rostou dlouhé bílé vousy. Na sobě má tmavošedý chlupatý svetr s pletenými kapsami. Na jeho nožkách má navlečené pruhované háčkové punčochy. Pepíkovy boty jsou samozřejmě také šedé a na konci mají bambulku. Ještě abych řekla jeho rozměry - má asi tak 39 cm do výšky a 13 cm do šířky. Každý den stojí na mém psacím stole a hlídá. Je to skvělý kamarád.

Eliška Horáčková, 7.B

b/ ŽIVOTOPIS VĚCI

.....

Uhádnete, co jsem? Tak schválně.

Uvidíte mě jak u dětí, tak i u dospělých. Jím kovovou pusou, která je na zip. Ukrývám v sobě hodně pokladů. Tužky, fixy, pera, gumu, ořezávátko, lepidlo, nůžky, ale pozor – někdy, aniž byste chtěli, se můžete poranit. Řekněme si, že každý student někdy použil tahák a ten se tam také objeví. Bohužel někteří lidé bývají nemotorní a něco na mě vylíjí. Také podle toho vypadám. Kupuju se většinou v papírnictví, ale i v Kauflandu a dalších supermarketech.

Nejspíš už tušíte, co jsem. ANO. Pokud jste si mysleli, že budu penál, tak máte pravdu. Určitě znáte mé kamarády – sešit Ferda a Karel, učebnice Milada a nesmí chybět ani pravítko Jenda. To máme krásnou rodinu, že ? To bych byla já, loučí se s vámi penál Dita.

Dita Rosová, 6.A

Jmenuji se Květoslava Třídní

Můj věk – asi pár let, to sama nevím. Bydlím v překrásném květináči na kraji skříně ve třídě 6.A. Se mnou zde žijí i jiné květiny se žlutým květináčem, ale „pche“ nejlepší a nejžlutější obývám já. Vedle mě spí můj mazlík, jmenuje se Tyčkoun. Nejlepší květina třídy září překrásnými velkými zelenými listy. Tak vysoká Květoslava vidí na celou třídu, kde sedí žáci v lavicích a vždy se nějaká paní dočista šíleně rozčílí z jejich neznalosti. Den trávím tak, že vytvářím kyslík a poklidně odpočívám. Každé pondělí, středu a pátek se sprchuji vodou z konvičky, donáší ji expres paní učitelka. A pak je tu křikloun křivý, který mně narušuje klidový režim. I žáci jsou vždy znepokojeni. Jednou nám měli vodu připravit žáci, ale zapomněli na nás, hajdaláci. Tak jim sestřička uschla. Od té doby nikdo ani nehlesl. Se sousedkami „prokecáme“ dost času. Myslí si o mně, že jsem namyšlená, ale kdo by tomu věřil. Teď víte všechno o mém životním vzoru – Květoslavě Třídní.

Klára Martinů, 6.A

Filip Motyčka, 7.C

Zapékané těstoviny s kuřecím masem

Dnes si uvaříme rychlý a nenáročný oběd – zapečené těstoviny s kuřecím masem. Je to snadné univerzální jídlo, které chutná všem.

Na přípravu čtyř porcí budeme potřebovat: 200 g kuřecího masa, 500 g těstovin, 2 lžíce oleje, 1 lžičku soli, 1 lžičku pepře, tvrdý sýr na posypání, 200 ml 30 % smetany a pečicí papír.

Kuřecí maso nakrájíme na nudličky. V pánvi si rozpálíme olej a osmažíme maso, které osolíme a opeříme. Jakmile je maso opečeno, přidáme 200 ml smetany a vše promícháme. Mezitím v hrnci uvaříme těstoviny dle návodu na obalu. Hotové těstoviny smícháme s kuřecím masem a přidáme do pekáče, do kterého jsme vložili pečicí papír. Těstoviny posypeme sýrem a dáme to do trouby. Při 180° C je zapékáme přibližně 30 minut. Vyndáme jídlo z trouby a můžeme servírovat.

Doufáme, že se vám náš rodinný recept bude hodit a přejeme dobrou chuť.

Adéla Mynaříková, 7.C

Jak připravit koně na ježdění

Jestli jste noví ve světě koní a ježdění, tento jednoduchý návod vám poradí, jak koně nebo poníka připravíte na lekci.

Nejdříve si musíte vyndat box s čištěním, sedlo (anglické nebo westernové), dečku, uzdečku. Jako první vašeho chlupatého kamaráda vyčistíte.

Do jedné ruky si vezmete kartáč, do druhé kovové hříbto. Přes srst se pohybujte krouživými pohyby, abyste všechnu špínu dostali dolů. Až s tím budete hotovi, musíte koni vyčistit kopyta takzvaným „kopyťákem“. Když už je váš kamarád čistý, můžete začít sedlat.

Nejdříve mu musíte ukázat dečku, aby se nelekl, když ji přehodíte přes jeho hřbet. Pokračujte sedlem. Jestli máte sedlo položené, musí se utáhnout podbřišní. Jako poslední se koni dává uzdečka. Pokud by házel hlavou a nechtěl ji, pomozte si nějakou chutnou mňamkou, kterou má váš kůň rád. Utáhnete podkrčník tak, aby se mezi něj a krk vašeho kamaráda vešla stisknutá pěst.

Teď jste vy, váš kůň a doufejme, že i trenér připraveni na ježdění. Děkuji za používání tohoto návodu. Pro více informací navštivte www.mojehlavaimozek.cz.

Sofie Králová, 7.C

6. CHARAKTERISTIKY

To jsem já

Měřím cca 150 cm. Mám modrošedé oči, světle plavé středně dlouhé vlasy, jsem štíhlé postavy. Výraznější obočí, plnější ústa a nos jako bambuli.

Kdybych měla vybrat čtyři vlastnosti, které mě nejvíce charakterizují, určitě by to byly: veselá, pohodová, hodně cholerická povaha a někdy i dost urputná.

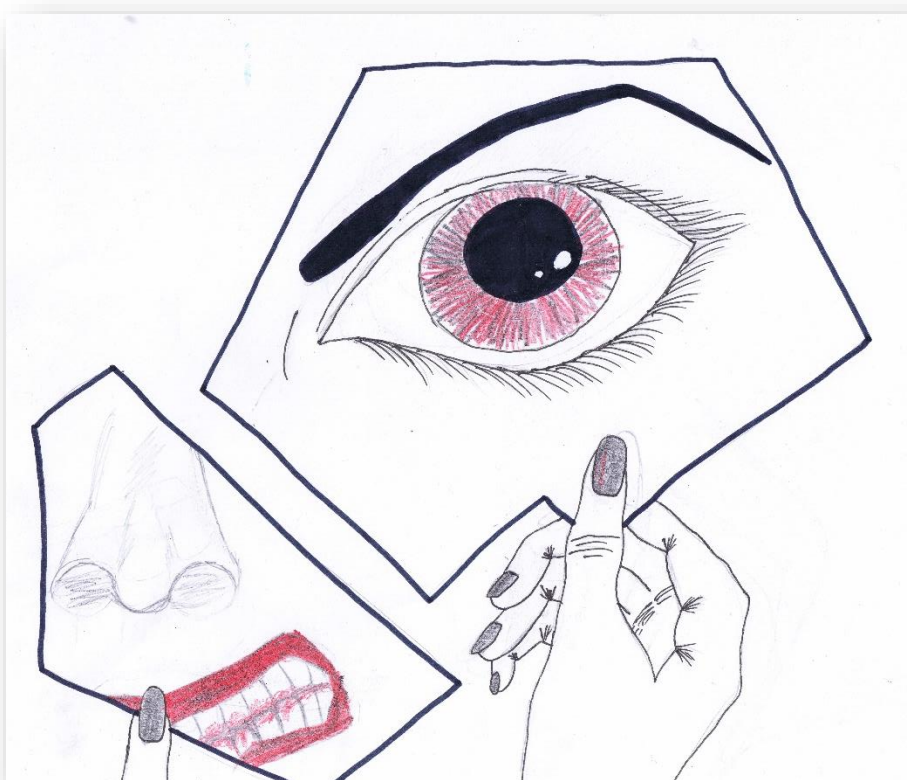
Narodila jsem se 14. února 2008 ve znamení Vodnáře, tudíž za každou cenu toužím být originální, nezávislá a přijít s něčím, co tu ještě nebylo. Často provokuji jen z principu. Sama jsem hodně upřímná a otevřená, pokud jde o vyjadřování názorů. Dost často bych chtěla mít poslední slovo, leč doma mi to často nevychází.

Mám ráda své přátele a rodinu, ale také jsem ráda sama. Nikdy jsem nebyla středem pozornosti, protože o to nestojím.

Věcí, které mám ráda, existuje spousta. Většinou mě něco začne bavit a rychle zase omrzí. Ale v mém srdci rozhodně navždy zůstanou hudba, filmy či seriály, hry a sporty.

Mám-li sebe samotnou zhodnotit, nejsem sice ideální člověk, ale nikdo není dokonalý a já jsem ráda taková, jaká jsem, kromě těch výše vypsanych věcí, jež bych na sobě chtěla změnit. Jsem prostě originál a pokud se to někomu nelíbí, má smůlu...

Lucie Měchurová, 8.B

Viktorie Frydrychová, 7.B

7. CHARAKTERISTIKY LITERÁRNÍCH POSTAV

Harry Potter

V této slohové práci Vám budu představovat Harryho Pottera, je to hlavní hrdina ze série filmů a knih, které napsala Joane Rowlingová. Studuje ve škole čar a kouzel v Bradavicích.

Harry je malý, štíhlý chlapec se zelenýma očima, které zdědil po své matce. Po otci má černohnědé vlasy. Nosí kulaté brýle. Dost často si obléká svůj černý hábit se znakem Nebelvír a můžeme ho vidět i s jeho kouzelnickou hůlkou. Po útoku Voldemorta mu na čele zůstala jizva ve tvaru blesku.

Je zdvořilý, chytrý, bystrý a skromný. Už několikrát dokázal zachránit kouzelnický svět, své přátele a ostatní lidi. Díky svému pobytu v Bradavicích ve škole čar a kouzel si získal spoustu nových kamarádů a zkušeností. Mezi jeho špatné vlastnosti patří odbývání učiva, chození pozdě do hodin, porušování večerky a také nedodržuje školní řád. Snaží se všechny chránit, být ke všem milý a hodný.

Vybrala jsem si Harryho Pottera, protože jsem viděla všechny díly už několikrát a moc jsem si ho oblíbila.

Adriana Fridrychová, 8.A

Hermiona Grangerová

Dnes Vám chci představit Hermionu Grangerovou, která je jednou z hlavních postav zfilmované knižní série Harry Potter. Pochází z rodiny mudlů, to znamená, že její rodiče nejsou čarodějové. Dopis z Bradavic (neboli z čarodějnické školy) jí přišel jako většině ve 12 letech. Moudrý klobouk ji zařadil do koleje Nebelvír.

Jako první, když ji uvidíte, si asi všimnete jejích kudrnatých dlouhých, hnědozrzavých vlasů a jejích středně velkých hnědých očí. Pravděpodobně na sobě bude mít uniformu, černou sukni, šedivý svetr s proužkovanou kravatou v barvách Nebelvíru. A přes sebe bude mít přehozený dlouhý černý hábit, který sahá skoro až po kotníky. To vše by na sobě mělo mít erb lva.

Je hodná, spolehlivá, chytrá, spravedlivá, upřímná a bystrá. Má sice jen pár, ale hodných, spolehlivých a statečných přátel. Ráda se učí a ještě raději čte. Proto má ve většině tříd pověst šprtky. Nedělá jí problém někomu pomoci.

Hermionu Grangerovou jsem si vybrala, protože mi přijde ze všech postav povahově nejsympatičtější.

Karolína Novotná, 8.A

Ron Weasley

Představím Vám postavu Rona Weasleyho, který je z knihy Harry Potter. Je to název řady fantasy románů britské spisovatelky Joanne Rowlingové. Romány zachycují kouzla Harryho Pottera, Rona a Hermiony Grangerové.

Ron dochází s kamarády na školu čar a kouzel do Bradavic. On společně s celou svou rodinou se vyznačuje rudými vlasy. Je vysoké hubené postavy. Obličej má posetý milionem malých pih. Pomněnkové oči neztrácejí jiskru radosti ze života, i když se někdy ukrývají ve stínu jeho dlouhého nosu.

Po celou dobu je nedospělý a pro každou špatnost. Ovšem je i velký strašpytel. V rizikových situacích se bojí i vlastního stínu. Harry ho považuje za svého nejlepšího přítele a Ron miluje

Hermionu. Je vášnivý, s velkým západem pro věc, sarkastický a v některých chvílích až moc zbrklý. Má sklony k hádání se s lidmi a tím hlavně trpí jeho vztah s Hermionou. Není moc dobrým žákem, ale toužil by být úspěšným a oblíbeným. Nejlépe mu jsou šachy, avšak není to jediný sport, který zvládá. Obstojně mu jde i famfpál.

Ron je mou nejoblíbenější postavou knihy o Harry Potterovi. Myslím si, že s ním mám dosti společného. Jako kamarád by byl velice dobrý. Tento film jsem viděla už hodněkrát.

Viktorie Hanzlíková, 8.A

Gargamel

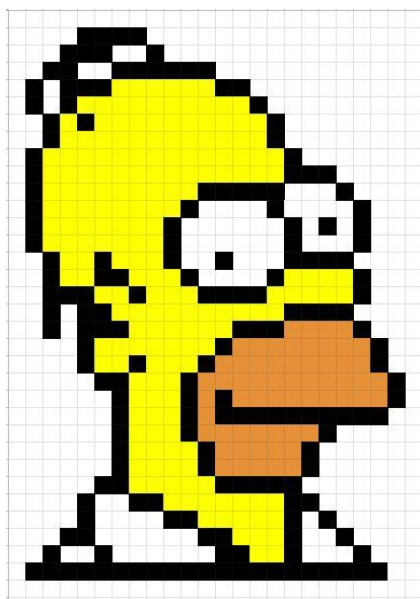
Jako postavu na literární /filmový popis jsem si vybral Gargamela z pohádky Šmoulové, která je sice záporná, ale přišlo mi zajímavé o něm psát.

Gargamel je velice zlý stařík, který se snaží všelijakými pastmi a léčkami chytit šmouly. Je samotář, žije se svým učněm Falem a kocourem Azraelem v polorozpadlém domě. Na hlavě mu zbývá pár vlasů, které si nejspíš vytrhal vztekem. Je oblečen v černém záplatovaném rouchu. Na nohou má červené boty s dírou na špičce. Uprostřed obličeje se mu vyjímá křivý nos.

Ve svém nitru je velice zlý a umíněný. Jeho posednost šmouly je na jeho duši znát. Vzhledem k tomu, že by chtěl ulovit šmouly k jídlu, tak mi přijde, že musí být velice hladový. Protože je sice občas chytl, ale neuvařil. Gargamel je též velmi cholerický, protože vždy, když se mu něco nepovede nebo se rozzlobí, skáče po obou nohou a trhá si vlasy. Je takřka prolezlý od hlavy k patě zlem a temnou silou. Není snad jediný okamžik, kdy by se zasmál. Sem tam, když se mu podaří šmouly ulovit, se zaraduje, ale když utečou, jeho radost opadne.

Tuto postavu jsem si vybral, protože se mi Gargamel jaksi trochu podobá. Mám také jako on potrhle chování.

Michal Komárek, 8.A

Rudolf Jisl, 6.D

Patty Bladellová

Moje slohová práce bude o dívce jménem Patty Bladellová, což je hlavní postava z filmu Nenasytná. Je to mladá, osmnáctiletá dívka, která studuje střední školu. Svůj volný čas věnuje svému trenérovi Bobu Armstrongovi a přípravám na soutěže krásy.

Ve filmu ji poznáte podle štíhlé postavy a delších blondatých vlasů. Není moc vysoká. Rozhodně vás upoutají její čokoládově hnědé oči s dlouhými řasami. Obličej dále doplňuje tmavé obočí a plné rty se zářivým úsměvem. Po většinu času je výrazně nalíčená. Často nosí šaty nebo džíny s trikem či svetrem. Tenisky nebo boty na podpatku vzhled krásně doplňují.

Je velmi hezká a má hodně zajímavou povahu. Získává si mnoho přátel. Říká věci na rovinu a snaží se pomáhat ostatním. Mezi její další kladnou vlastnost patří cílevědomost. Už od prvních deseti minut filmu vám bude sympatická. I přesto, že se na první pohled zdá jako naprostý andílek, opak je pravdou. Projeví se u ní sklony k agresí a občas se přestává ovládat. Myslím si, že někdy bývá žárlivá a pomstychtivá.

Tuto postavu jsem si vybrala, protože mi přišla zajímavá. Při sledování filmu jsem si ji velmi oblíbila a bavilo mě sledovat její příběh.

Markéta Dvořáková, 8.A

Tessa

Dnes bych vám ráda představila úžasnou dívku jménem Tessa. Někteří ji můžete znát z filmu After, a pokud ne, tak poslouchejte, já vám ji přiblížím.

Tessa má ořechově hnědé vlasy a sem tam se prolíná čistě bílý až lehce nažloutlý pramínek. Často ji potkáme v triku a teplácích, ale když jde o nějakou významnější událost, tak se oblékne jako princezna. Oči má svítivě modré a jasné jak dva diamanty. Ptáte se na úsměv? O tom nebudu ani mluvit, hezčí jsem nikdy neviděla.

Kamkoli jde, tak si najde nebo si udělá přátele. A řekněte, kdo by se nechtěl bavit s tak skvělou osobou. Často čte a to taky vypovídá o jejích zkušenostech, o její chytrosti a také o známkách ve škole. Dokáže být tvrdohlavá, ale to se mi na ní líbí. Je vidět, že toho prožila hodně a že si dává pozor na to, s kým se baví.

Tessu jsem si vybrala, protože mě zaujal její vzhled, ale i neobvyklé a zvláštní chování. Mám ji ráda za to, jak dokáže být hodná a pohotová zároveň.

Michaela Ryndová, 8.A

Kája

Budu popisovat Káju z knížky Dvojčata na stopě od Josefa Hendrycha. Vybrala jsem si ho, protože mi přišel nejsympatičtější ze všech postav.

Kája je dvojče Petra. Rozeznat je mezi sebou dělalo problém i nejbližším osobám kluků. Je to vysoký a velmi štíhlý kluk s černými vlasy. Na jeho obličej se nedají přehlédnout tmavě hnědé oči. Rád nosí červené tričko a kraťasy nebo dlouhé kalhoty.

Kája rád sportuje, nejraději hraje tenis a fotbal. Ve své třídě má jen pár kamarádů. Jeho tatínek je totiž ředitelem školy, kam dvojčata docházejí. Kája vystupuje jako velmi odvážný chlapec, který se jen tak něčeho nebojí. Je velmi chytrý a zakládá si na dobrých známkách ve škole. Rád běhá, je v tom dobrý, a díky tomu se dostal do velkého štafetového závodu, kde se svými přáteli získal první místo. Kája s dalšími spolužáky mají dobrou partu. O prázdninách pořádají velký tenisový turnaj a fotbalový zápas.

Knížka mě celkem bavila, byla napínavá, a to se mi líbilo. Doporučila bych ji holkám i klukům, kteří mají rádi napínavé příběhy.

Marie Nováková, 8.B

Nolan Gates

Jako literární postavu jsem si vybrala Nolana Gatese z knihy od Mony Kasten: Doufat znovu.

Nolan Gates je učitel literatury na vysoké škole. Má delší hnědé vlasy, které nosí většinou sepnuté v culíku, jemně narostlé strniště vousů, krásné hnědé oči, zářivě bílý velký úsměv. O jeho postavě se v knize moc nepíše, ale já si představuji, že je tak 185 cm vysoký a svalnatý. Vyžívá se v oblékání triček s vtipnými nápisy či obrázky a svetry.

Povahu má přátelskou. Je vtipný, milý, chytrý, sexy a velice oblíbený mezi žáky. Miluje knihy, vaření, dobré jídlo a svého psa Bena.

I když je teprve 28 let starý, za svůj život zažil smrt své přítelkyně, která se předávkovala prášky na spaní. Učí jiným způsobem než ostatní učitelé a díky tomu si ho velice oblíbila jeho studentka Everly Pennová. Vždy se k sobě chovali jako přátelé, on jí velice pomáhal, když u ní doma probíhalo domácí násilí a nakonec spolu zůstali. Dále má velice dobrý vztah s rodiči, s kterými se velmi sblížili až po smrti jeho přítelkyně, když je nejvíce potřeboval.

Nolana Gatese jsem si vybrala, protože si uměl požádat o pomoc a nebál se přiznat chybu. Je velice dobrým člověkem, který zažil špatné věci, ale i tak se ke všem choval velice pěkně. Každý, kdo knihu čte, si ho okamžitě zamiluje a já nebyla výjimkou.

Dorota Drobná, 8.B

Maia Hrabánková, 7.B

8. LÍČENÍ

Jaro neboli Říše snů

Na jaře se budí příroda ze zimního spánku. Je to další začátek něčeho nového.

Rodí se nové životy a květy začínají odhalovat své krásné barevné bonbonky, které voní sladce. Jaké můžeme vidět? Narcisky, sněženky, tulipány a krokusy. Na loukách postupně mizí sněhové přikrývky a smaragdové trsy trav se ukazují světu. Motýlci tančí ve vzduchu valčík nad jarním barevným rájem. Čerstvě vylíhlá ptáčka pějí operní árie a pavoučci šijí nové sítě. Sluneční paprsky hladí tuto krásu po tváři. Ryby otevírají svá zmrzlá oční víčka a vydávají se z ponuré chladného dne vzhůru k sluncem prohřáté hladině.

Procházím se touto úžasnou říší, rozhlížím se a nasávám čerstvý jarní vzduch. A jediné, co mě v tuto chvíli trápí, je, že to jednou zase skončí. A proto se ptám: „Jaro, jaro, proč mě vždy nakonec opustíš?“

Victorie Halaby, 8.C

Procházka parkem

Bylo slunné nedělní odpoledne a zlatý kočár na nebi vybízel k procházce jarní přírodou, která se začala probouzet ze zimního spánku. Štěbetání rozverných vrbců bylo slyšet na míle daleko. Slunce páliло jak čert. Nebe bylo blankytně modré jako studánka. Rozhodli jsme se tedy, že se vydáme na jarní procházku do lesního parku blízko bydliště naší babičky.

Vstup do lesního království chrání dřevěný, starobylý most. Je jako strážce lesa, který nepustí dovnitř žádného motorizovaného nepřítele. Každého, kdo po něm prochází, kontroluje křišťálový potůček, který pod ním protéká. Úzkou cestičkou jsme se vydali na další putování po barevném koberci z listů. Sněženky vystrkovaly zvědavé hlavičky ze studené hlíny a nastavovaly svou tvář rozvernému sluníčku. V mechovém koberci si mravenci dělali piknik. Z lesního ticha mě vyrušily veverky, které měly italskou domácnost kvůli objevenému oříšku. Zavřel jsem unavené oči a skoro jsem usnul. Poslouchal jsem ptačí koncert, skoro jako bych naslouchal Mozartovi. Pomalu jsem se procházel mezi stromy a prohlížel jsem si ty majestátně vykukující velikány, hledící vzhůru k nebi. Do lesa prostupovaly kužely slunečních paprsků a ozařovaly křídla mušek, které si vychutnávaly světelnou show. Něco vystrašilo zajíce, kterýsi se mnou celou dobu hrál na schovávanou. Vzal nohy na ramena a byl pryč. Větve borovic mě pošimraly do tváře. Ta nádhera!

Jak ten čas letí! Podíval jsem se k nebi a viděl jsem, že se začalo stmívat. Smutné mraky se vlekly do ticha. Zářivé sněženky se začaly svíjet zimou. Zlatý kočár byl už pomalu u svého nebeského cíle. Vítr rozčísnil mraky. Vše ztichlo. Ptáci se schovali do svých hnízd. Cítil jsem v kostech, že bude pršet. Hřmí! Stačilo jen přeběhnout rozsvícenou louku a byli jsme u cíle. Slzy deště pomalu začaly zdobit naše tváře. Ještě jsem se otočil a nasál úžasnou atmosféru. Večer už byl studený.

Park je úžasný malíř a doktor pro duši. Z něj se vracím vždy nabitý energií, s pročištěnou hlavou a dobrým pocitem, že jsem vyvětral své plíce a udělal něco pro své zdraví. V duchu se stokrát vracím zpět. Ach, jak já ten park miluji!

Lukáš Jirásek, 9.B

Podzim

Podzim je pro mě nejkrásnějším obdobím roku, hlavně pro jeho rozmanitost, barevnost a nápaditost.

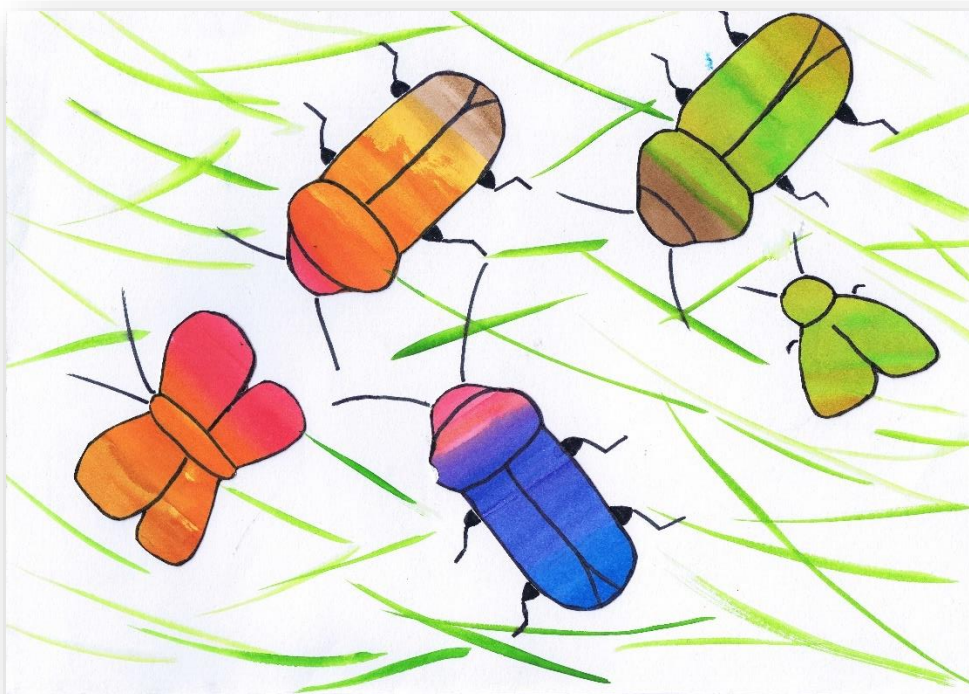
Moje nejoblíbenější činnosti na podzim jsou procházky krajinou. Rád chodím pozorovat přírodu, jak se proměňuje po horkém a slunečném období léta. Barevnost starých a košatých korun stromů ve mně vyvolává pocit barevné palety, díky níž může malíř vyjádřit své pocity na plátně. Slunce pomaličku stárne, a proto už paprsky nejsou tak intenzivní, ale stále dokážou prosvítit veliké koruny stromů a dodávají barvám dosud nespadaného listí patřičnou majestátnost.

Naprosto úchvatné je pozorovat lesní zvěř, která si chystá zásoby na nadcházející zimu. Veverku, jenž pracovitě poskakuje z jednoho dubku na druhý a snaží se ukořistit co možná největší zásoby lesních plodů, aby si je mohla zahrabat do země. Zající hopkají po sklizených polích za šumu chladného podzimního vánku, hrajícího si s napadaným listím. Poslední jeleni, jenž usilují o přízeň překrásných laní, se hlásí svým hlubokým trubením. A pak jsou tu i hejna ptáků, která se připravují na předalekou cestu do teplých krajin.

Když se na chvíli zastavím a zavřu své oči, začnu vnímat i všechny překrásné vůně, co nám les nabízí, svěží chladný vzduch, vůni kůry stromů, dozrálých plodů i listí, které se pomaličku snáší k zemi.

Rána jsou už sice velmi chladná, ale mně to vůbec nevadí. Jsem přesvědčen, že i když se najde spousta lidí, jenž podzim zrovna v oblibě nemají, je tu spousta těch, kteří si podzimní období užívají se všemi krásami tak jako já.

Karel Mikas, 9.B

Tereza Gratiasová, 7.A

Podzim

Skončily letní prázdniny a konečně je tu podzim. Doba, která odráží čas odpočinku a nastávají povinnosti spojené s návratem do školních lavic. Přináší nám ovšem svou jedinečnost, kterou bychom v létě nebo v jiném ročním období nenašli, protože každé má své vlastní kouzlo.

Pojďme se tedy bavit o podzimu, který má svou charakteristickou paletou barev schopnost chvátit nejvíce. Matka příroda překryla výrazné barvy léta různými odstíny hnědé, červené, oranžové a žluté. Vítr mě svými ladnými pohyby štípe do tváří, pohrává si s mými vlasy a v korunách stromů vytváří příjemný šumivý zpěv. Listy, které se už neudrží svými tenkými ručičkami, klesají krouživými tanečky k zemi. Dopadají na půdu již zcela pokrytou listovou podestýlkou. Procházím se po ní. Jediný ozývající se zvuk je hlasitý výkřik suchého povrchu po setkání s mou podrážkou.

Podzim je mým oblíbeným obdobím i proto, že nikdy nevím, jakou náladu bude matka příroda mít. Například když smutní, příběhne na oblohu stádo černých beránek a její emoce se promění v proudy mrazivých slz. Jindy, když běsní, taneční kreace krajiny začínají být agresivnější a doprovází je mohutné hřmění hromů. Naopak, když je šťastná, její náladu rozzáří hřejivý svit slunce.

I když mně se jeho chladné počasí líbí, někteří ptáčekové mají opačný názor. Se sbalenými kufry vyčkávají na drátech na poslední opozdilce, aby se mohli vydat na dlouhou cestu za teplem.

Když už ze stromu spadne poslední lístek a poslední ptáček opustí drát, vládu nad krajinou převezme zima a pokryje ji svou bílou peřinkou.

Jana Klabanová, 9.A

Zima

Bílá, čistá a elegantní. Na počátku prosince se příroda do té doby barevná jako voňavé luční kvítí počiná ukládat do bílých studených peřin z třpytivých vloček, lesknoucích se jako skvostné diamanty. I stromy v dříve zelených listnatých lesích se zbavily své těžké barevné pokrývky a uložily se do bílých lesklých nadýchaných sněžných podušek.

I šterkové a hlinité cestičky v lesích, před domy i vedoucí přes velké, nyní suché louky se mrazem a zbylou vodou zpevnily v nepoddajné tvrdé desky. Rybníčky v dálce vypadají jako pokryté světle modrou hladkou lesklou látkou, která láká děti i dospělé about boty s ostrými noži a sklouznout se po té zmrzlé nádheře lesknoucí se jako třpytivé drahé kameny na prstenech přírody zanořených hluboko do země.

Vydržel bych se na tu náheru dívat tisíce let. Ale ta krása trvá každý rok pouze tři měsíce.

Karel Zámotný, 9.A

Moje oblíbené roční období

Každý rok nemáme příležitost vychutnat si zimu jako z obrázků Josefa Lady, ale ta poslední se jí dost podobala.

Jednoho dne se začaly z nebe sypat sněhové vločky a brzy zasypaly města, pole, louky i lesy. Domy si oblékly bílé čepice, stromy se zahalily do sněhových kožíšků. Hromady s odklizeným sněhem z ulic se každým dnem zvyšovaly. Ke krmítkům se slétaly rozčepýřené sýkory, na zemi pod nimi poskakovali hladoví vrabčáčci. Na kmeni stromu předváděl své akrobatické kousky brhlík. Při procházkách zasněženým lesem jsme mohli pozorovat stopy

lesních zvířátek směřujících ke krmelcům, kam jim myslivci nosí posilňující mrkvičku a do rozseklých špalků umístí křišťálovou hroudu soli. Na slunci se sněhem přikrytá pole leskla, jako by byla poseta rozsypanými křišťály.

Rozdováděné děti vytáhly ze stodoly či sklepa sánky nebo boby a vyrazily na nejbližší svah. Na sněhem přikrytých kopcích se s jásotem vozily dolů, poté je čekala méně zábavná cesta vzhůru. Ze sněhu se dají také stavět buclatí sněhuláci. Zlomyslní nezbedníci si udělají sněhové koule, se kterými vyvolají pořádnou koulovačku.

Večer se po celodenním sáňkování a dovádění ve sněhu vracejí unavené děti ke svým maminkám do vyhřátých domovů, kde na ně čeká kouřící hrneček voňavého kakaa, nadýchaný koláček, suché oblečení a huňatá deka. Když má někdo štěstí, může si zapálit oheň v krbu a praskající polínka báječně doladí zimní atmosféru.

Eliáš Prešl, 9.B

Kouzlo Vánoc

Již slyšíte, jak zvoní rolničky? Přichází Vánoce, čas klidu, míru a radosti.

Už několik dní šimrají do nosu vůně vanilky a skořice. Cukroví schované v krabicích láká malé zlodějčky, aby si uloupili kousek voňavého pokladu.

V obýváku na nás čeká krásně nazdobený stromeček, který září jako hvězdy na nebi. Přináší s sebou vůni lesa, která nám připomene zvířátka hrající si mezi stromy na honěnou. Vždyť už pro ně máme přichystanou štědrovečerní večeři.

Uslyšíme andělské zvonění, Ježíšek přichází na návštěvu. Dětem zasvítí očička a běží jako o závod ke stromečku. Pod ním leží spousta modrých, červených, zlatých a stříbrných překvapení.

Omámení kouzlem dárků a pohádek usínáme a andílci nám sešlou vánoční sen o narození Ježíška.

Zita Vondrová, 9.A

Eliška Mulbachová, 7.C

Zima

Nastalo období, kdy vládne paní Zima. Procházíte se přírodou a vidíte, jak si stromy mění zelené šaty za bílé. Během chvíle se krajina promění v zimní pohádku. Z okapu vám visí ledové jehlice. Na oknech děda Mráz zanechává krásné, třpytivé obrazy. Na zahradě zrnka vloček pokrývají vše. Jako třešnička na dortu zdobí střechy bílá lesklá pěna. Když vítr zpívá s vločkami, na silnicích se začne tvořit bílá peřina.

Lidé ve městech vytahují lopaty, aby tu krásnou, klouzavou peřinu uklidili ze silnic. Děti si obléknou své teplé oblečení a začínají bobovat na kopcích posypaných moučkovým cukrem. Přivítá nás sluníčko s jeho zlatými paprsky. Pak ten sníh vypadá jako by byl posetý tisíci diamanty. Během zimy ožijí kamarádi sněhuláci. Zvířata si zalézají do svých domečků a přespávají paní Zimu. Ta, která se neukládá k zimnímu spánku, si hledají potravu ve studené šlehačce.

Ale i krásné pohádky končí a nastává nové období. Děda Mráz si bere svou zimní krajinou pomalovanou čtvrtku a čeká na příští rok.

Tereza Volemanová, 9.C

Moře

Každým rokem se těším na odlet do krajin s plážemi a mořem.

Moře. Blankytně modrá nekonečná vodní plocha, na které se odráží ostrý sluneční svit a všechno kolem se pak tak krásně třpytí. Nad hladinou krouží rackové a zuřivě skřehotají. Když se ale ponoříte pod hladinu, nic z toho neslyšíte. Můžete tam spatřit ladné pohyby malých barevných rybek, které vás ihned okouzlí a které se v okamžiku rozprchnou, když zaznamenají rychlý pohyb.

Denní sluneční záře je tak intenzivní, že by z té nevídané záře člověk skoro oslepl. Moře je nezapomenutelné a tajemné zároveň. Bouřlivé obrovské vlny mně poskytují senzační adrenalinový zážitek plný slané chuti, stejně tak jako ten pocit, když únavou ulehnu do rozpáleného zlatavého písku a poslouchám tiché šplouchání menších vlnek. To je uklidňující balzám pro mé uši a nemohu se toho nikdy dost nabažit. Jako by někdo mávnul kouzelnou hůlkou a rázem všechno živé kolem vás působí šťastnějším a spokojenějším dojmem.

Rád si občas před spaním zavzpomínám na to letní dobrodružství spojená s tím jižním teplým šumivým mořem, lehkým svěžím vánkem, který vás něžně pohladí.

Štěpán Král, 9.C

Mé oblíbené místo

Pro své líčení jsem si vybral místo v Chorvatsku na jednom z mnoha ostrovů. Jezdím tam každý rok v červnu s mou babičkou, někdy i se strejdou a tetou.

Ráno sem chodím na ryby. Vždy si vyberu nějaké klidné, tiché místo na tajuplném vysokém útesu blízko moře. Sedím a poslouchám, jak vítr šeptá a sněhově bílí raccí se chechtají nad hladinou. Z výšky mě lechtají vycházející paprsky slunce. Všechno se pomalu probouzí. Vlny nabírají na síle, mořští obři se shromažďují na lov a ospalí lidé vstávají. Moře je ještě tak klidné, že jsou vidět i malinké stříbrné odlesky ryb, které dělají prasátka na korálové útesy. Po lidech ani památka.

V poledne už je vše v plném proudu, vlny naráží na útesy, predátoři se chystají pojmout svou kořist a lidé už si vaří něco k snědku. To není nic pro mě, sedím v tichém apartmánu ve stínu stromů. Shlížím dolů do údolí na malé městečko, krčící se pod dvěma mohutnými kopci nebo pozoruji měnící se barvy kouzelného moře v zátocě, kterou ze všech stran obklopuje zeleň.

Nejraději mám ale večer, když sedím u moře. Slunce je už milosrdnější. Slyším šplouchající vlny otírající se o břeh písčité pláže. Jinou atmosféru pocítuji večer v restauraci. Všude plno lidí, hluku, jídla, ale i v tom všem lze zaslechnout v pozadí cvrkající cikády.

Už se nemohu dočkat, až tam zase všichni pojedeme, ale brzy to asi nebude. Tak si to alespoň připomínám fotkami z předchozích let.

Josef Zimák, 9.C

Sofie Ikráthová, 9.B

9. PŘÍBĚHY

Vyprávění podle obrázků (komiksový seriál)

Pepa a puška

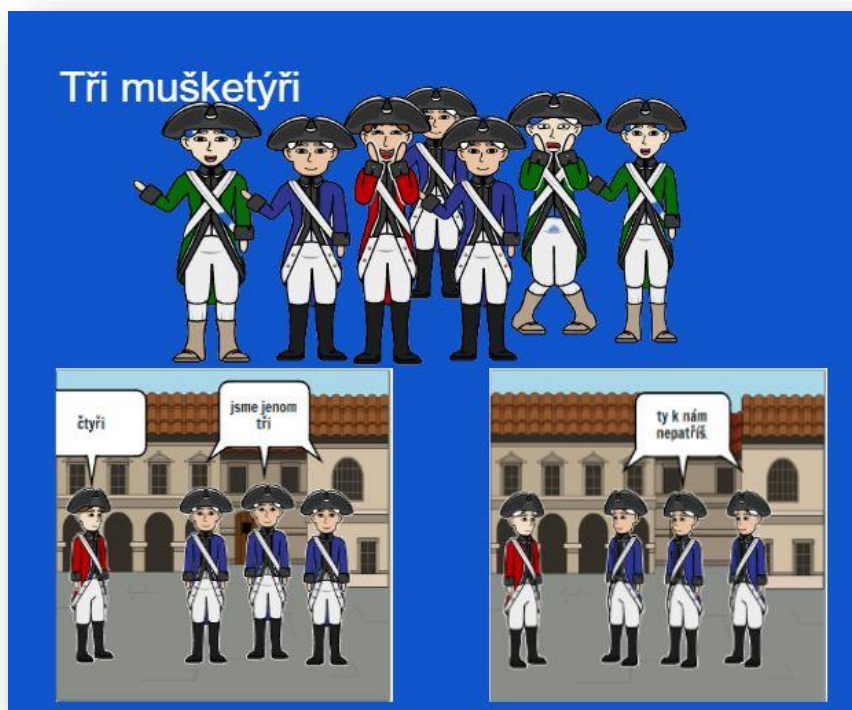
Pepa Hajný z Pardubic je známý svou vášní k lovu. Jednou se rodina Hajných chystala k moři. Manželka mu povídá: „Josefe, koukej s sebou zabalit jen to nejdůležitější!“ Pepa přemýšlí, co si vzít k moři: „Takže, nejdůležitější je zabalit si svou pušku, čepici, tričko a kalhoty.“ Samozřejmě nezapomněl zabalit i svůj mezinárodní zbrojní průkaz.

V pondělí vyrazila rodina na letiště. Jakmile se ubytovali v překrásném hotelu přímo na pláži, Pepa už viděl příležitost jít na lov. Vzal si svou pušku přes rameno a vydal se směrem na pláž. Hned si všiml nebezpečného, zeleného a neobvykle kulatého krokodýla. Nehýbal se. „Jen abych neminul,“ říká Pepa. Zamířil a pálil. Krokodýl se konečně pohnul. „Proč se tak zmenšuje?“ ptá se Pepa.

Najednou z moře vyletí s křikem jakýsi červovlasý hromotluk a řve: „Co to děláte, Vy hlupáku? Vy jste se snad zbláznil! Proč nám střílíte po našem nafukovacím krokodýlovi?“ Pepovi to nejdříve nedochází, ale během okamžiku vzal nohy na ramena a už je pryč.

Jak si jen mohl splést divokého a nebezpečného ještěra s nafukovací hračkou? Mohl, jelikož vašeň lovce nezná hranic!

Filip Motyčka, 7.C

Jiří Honka, 8.A

To byl dneska den!

/vypravování/

Chtěl bych vám vyprávět jednu strašidelnou příhodu, na kterou nezapomenu.

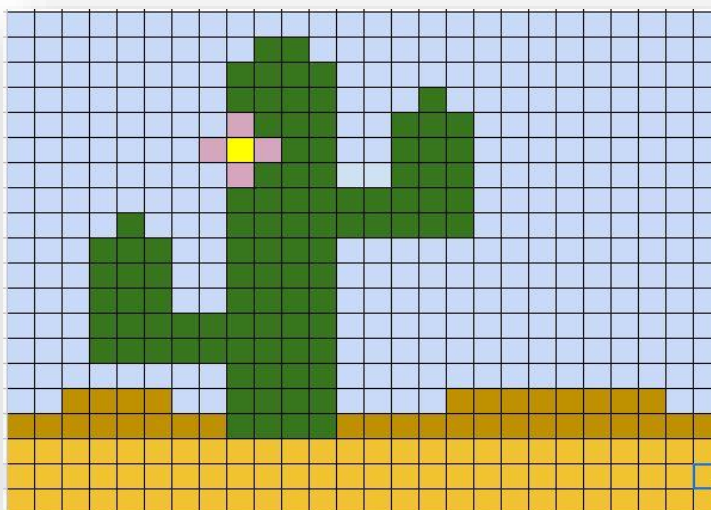
Minulý týden jsem šel ze školy domů a těšil se, že půjdu na trénink. Po chvilce jsem si všiml, že za mnou jde cizí pán. Vypadal dost strašidelně. Asi tak v půli cesty jsem se otočil a pán stále za mnou. Přibližoval se blíž a blíž. Statečně jsem se zastavil a zeptal se ho: „Potřebujete něco?“ Nedočkal jsem se ale žádné odpovědi. Přidal jsem tedy do kroku a pán stále za mnou. To už jsem nevydržel a začal utíkat směrem k domovu.

Když jsem přišel domů, převlékl jsem se, pustil si televizi a dostal jsem samozřejmě hlad. Ten mám teď neustále. Vešel jsem do kuchyně a najednou jsem uslyšel divné zvuky. Jídlo vyhrálo, a proto jsem nevěnoval zvukům pozornost. Jenže podivné zvuky opět zněly v mých uších. Rozhodl jsem se, že se půjdu podívat, odkud přicházejí. Rachot vycházel ze sklepa. Začal jsem se trochu bát, ale jako správný chlap jsem pokračoval v cestě. Sešel jsem do sklepa, rozhlédl se po místnosti, ale nikde nic neobvyklého. Hlavou mi probleskly myšlenky – Zdálo se mi to? Je tady někdo schovaný? Ne, určitě bude všechno v pořádku. Chystal jsem se k odchodu. Blik a zhasla světla. Srdce mi bije jako o závod. Tep mám asi tři sta. „Je tu někdo?“ vykoktal jsem ze sebe. Ticho. Slyším pouze svůj dech. Běžel jsem rychle zapnout pojistky. Cestou jsem v okně spatřil pána, co mě sledoval. Strašně mě vylekal. Sebral jsem veškerou svou odvalu a zakřičel jsem na něj: „Co po mně sakra chcete?“ Všiml jsem si, jak se na mě začíná pomalu otáčet. „Co bude dál?“ pomyslel jsem si, „co se stane?“ Pán nehybně stál a zíral na mě. Naštěstí v tu chvíli přišli rodiče domů a zachránili mě. Pán zmizel pouhým mrknutím oka.

Od rodičů jsem se dozvěděl, že tento neznámý muž u nás chtěl zjistit stav na vodoměru. Čekal na ně, až se vrátí domů. Tajemství podivných zvuků jsem ovšem nerozluštil. Moje fantazie asi pracovala na plné obrátky.

Takto vypadal můj strašidelný, napínavý a dobrodružný den. Teď pouze vím jediné. Nechci ho zažít nikdy znovu a sám doma bych nevydržel ani minutu.

Lukáš Jirásek, 9.B

Natálie Chaloupková, 6.Dobře

10. ÚVAHY

Když jsi přišel na svět, plakal jsi a všichni se radovali. Žij tak, aby všichni plakali, až jej budeš opouštět.

Dříve než dítě pořádně otevře oči a spatří svět, už je milováno svými rodiči a blízkými. Všichni lidé se kolem něj točí, jako by byl středem vesmíru. Milují ho, ale vydrží to? Dokáže si najít své lidi, kteří ho budou stejně milovat? Bude stejně důležité pro ně, jako kdysi bývalo pro své rodiče? Při jeho odchodu bude důvod pro slzy? Lidé jsou různí, povahou i vzhledem se od sebe lišíme, přesto jsme ale tak stejní. Každý jeden z nás se narodí, dospěje a umře. Etapy života, které prožíváme, by nám měli doplňovat další lidé. Ať jsou to rodiče, sourozenci, přátelé, nepřátelé. Proč je ovšem tolik potřebujeme? Tito lidé nás dělají těmi, kterými se staneme, když budeme opouštět tento svět. Díky nim se učíme pocitům, připravují nás do života, jak žít. Ale co je vlastně smyslem života? Dříve nebo později každý umřeme. Takže se vlastně připravujeme na smrt? Může to znít děsivě, ale vlastně ano. Všechno, co děláme během života, jaké rozhodnutí a skutky provedeme, jaké a kolik lidí oslovíme – to vše se projeví v náš poslední den. Ještě než vydechneme poslední dech a ohlédneme se zpět, měli bychom být pyšní na všechny činy, kterých jsme dosáhli. V ten moment zjistíme, jak moc prospěšní jsme světu byli, jestli jsme se narodili a žili tak, jak jsme chtěli a k čemu jsme byli stvořeni. Doslova každý udělal v životě chyby a něčeho litoval. Je to ale špatně? Není to součástí celé existence? Někdy je možné chybovat, ale poučit se z toho a pokračovat dál. Nevzdávat se a stát se tak díky tomu lepším člověkem. Na každém kroku, který uděláme, záleží. Na každém člověku, vyskytující se v naší blízkosti, záleží. Některé musíme nechat jít. Proč? Odpověď je jednoduchá stejně jako otázka – abychom byli šťastni. Protože přesně tak bychom se měli cítit těsně před tím, než opustíme tento svět – šťastni.

Smysl života tedy je naplnit své vlastní poslání a najít štěstí. Na počtu lidí, kteří pro nás v poslední den zapláčou, nezáleží. Hlavně ať jsou pro nás důležití a ať nějakí vůbec jsou.

Jana Klabanová, 9.A

11. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA – SOUTĚŽNÍ PRÁCE ŠKOLNÍ KOLO

U nás na návsi

Se svou rodinou už čtyři roky bydlím v Brozanech nad Ohří. Je to krásný městys, ale většinu času se tu nic neděje. Tedy až na moje letní dobrodružství.

Jednoho prázdninového dne z okna našeho domu vidím děti, jak sedí na lavičce s ušpiněnou pusou od zmrzliny. Nelením a jdu si taky jednu koupit. Nejlepší prodávají na návsi, tak se tam vydám. Jako pokaždé hned vidím vysokou žlutou tvrz. Projdu kolem kostela svatého Gotharda a už jsem skoro u malého žlutého stánku se zmrzlinou. Najednou se odněkud ozve psí štěkot. „Asi se mi to jenom zdá,“ řeknu si. Dojdu k lednici se zmrzlinou a podívám se na výběr příchutí. Je jich tu tolik, že ani nevím, kterou si mám vybrat. Nakonec ale jako vždy vyhraje moje oblíbená jahodová. Už jsem se chtěla vrátit domů, když vtom si všimnu, že na jednom ze stromů, který roste uprostřed návsi, visí papír. Rozběhnu se k němu kolem kamenného pomníku, na němž stojí velkým ozdobným písmem: Na památku padlých v první světové válce. Už vidím, co se stalo! Na papíru je napsáno: Ztratil se malý jezevčík Ben. V případě nálezu volejte na číslo 728 249 365. Hned mi došlo, že ten štěkot nebyl sen a mohl by to být třeba ten ztracený pejsek! Vracím se po vydlážděné cestě na místo, kde jsem slyšela štěkot. Ted' tu bohužel už nic neslyším. Nezdávám se a jdu se porozhlédnout po návsi. Hledám kolem staré sokolovny a kolem obecního úřadu. Dojdu i na místo, kde je každý rok vánoční stromček, vždy si ráda zavzpomínám na Vánoce. Najednou zase zaslechnu štěkot. Nedá mi to a začnu se rozhlížet kolem. Najednou vidím malého jezevčíka, který sedí u křoví. Hned volám majiteli, který mi řekl: „Moc děkuji! Hned tam jsem.“ Zatím na pejska mluvím, aby mi neutekl. Po chvíli pán opravdu přichází a hned poznává svého ztraceného psa. Poděkuje mi a šťastně odchází i se svým Benem.

Pokaždé, když si na tuhle příhodu vzpomenu, mám dobrý pocit a jsem velmi ráda, že se Ben našel. Po tomhle zážitku si říkám, že mít malou náves není špatné, kdyby to bylo třeba velké náměstí, tak by se pejsek ani nemusel najít.

Marie Nováková, 8.B

U nás na náměstí

Dnes je tu rušno. Sedím na lavičce na Karlově náměstí a pozoruji okolí. Předě mnou se míhají auta jedno za druhým, předhánějí se v neoficiálním závodu. Jejich barvy se míchají a tvoří tak nekonečně plynoucí duhu. Některá auta jedou dolů k nádraží, kde je zvesela přivítá vlak, jiná zase zamíří nahoru k mostu přes řeku Labe, pomalu se šourající ve svém tempu.

Stále sedím na lavičce a můj pohled stanul na starém knihkupectví a jeho výloze, kde se skví zajímavé knihy, které si někteří lidé prohlížejí. O kousek výš je cukrárna, před níž stojí hlouček lidí, dychtící po pochoutkách vystavených v proskleném výklenku. Po ulici se ženou zástupy lidí. Ti, co spěchají, ženou se jako vítr nahoru a dolů. Jsou mi neznámí a jejich obličeje se směšují v jeden velký vír. Od shora až dolů se linou poloviční aleje, skládající se z vysokých listnatých velikánů. Jeden z nich stojí vedle mě. I když se už nemá čím chlubit, protože mu jeho koruna dávno opadala, tak přesto vypadá obrovsky.

Uprostřed náměstí stojí kašna, ze které již neplyne voda. Na zimu se vždy vypíná. Na dně se třpytí stříbrné mince, které sem lidé naházeli. O kousek dál se tyčí prastarý morový sloup, dominující celému náměstí. Postavili ho naši předci, děkující bohu za to, že z jejich města odešel mor. Také bychom potřebovali takový sloup, ale ne morový, ale covidový. Kousek dole

je trávník, na kterém stojí socha svatého Vojtěcha, opírá se o svou železnou tyč, ochraňující celé město.

Mé oči sklouzly směrem nahoru k prostranství okolo zámku, kde se konají nejrůznější akce, od trhů k vánočním besídkám až po ochutnávku vín ve vinných sklípčích. Prostranství je sice teď prázdné, ale tyčí se zde roudnický zámek, další monument, se kterým se naše město může chlubit. Uvnitř zámku, na nádvoří, se konají akce všeho druhu. Nejčastěji však vánoční trhy. Vždy se zde sejde spousta stánkařů, nabízející nejrůznější produkty, těšící se na to, až si je někdo koupí.

Ještě výše vidím galerii, ve které jsou uchována nejrůznější umělecká díla, pyšně se vystavující na zrak veřejnosti. Před galerií je vystavené jedno z těch největších děl. Je to velké azurově modré kolo. Vždycky mě zajímalo, jaký účel to vlastně má.

Můj pohled upoutá ulička všeho možného. Aspoň tak bych ji popsala já. Je to dlouhá ulička linoucí se až k vrcholu náměstí, ve které je téměř vše, co byste potřebovali: knihovna se spoustou knih, ukrývajících kouzlo vědění, radnice, kde se vyřizují nejrůznější dokumenty, banka, ve které se uchovávají finance a spousta jiných obchodů s nejrůznějšími věcmi.

Nesmím zapomenout na druhou část náměstí - Husovo náměstí. Uprostřed se tyčí vysoká socha Jana Husa, který zrovna dnes dohlíží na farmářské trhy. Lidé běhají sem a tam, prohlízejí si různé produkty, co jsou zde k mání. Na konci tohoto náměstí stojí nově zrekonstruovaný kulturní dům Říp. Nedávno vstal z popela a nabídl obyvatelům novou podívanou, zbrusu nové 3D kino. Okolo Řípu se po cestičce můžeme dostat přímo k věži Hláška. Je z ní krásný výhled, hlavně v noci, když celé město ožije světelnou show.

Můj zrak znovu přehlédne celé náměstí. Už není co pozorovat. I ten začáteční ruch už se pomalu rozpadá. Zvednu se z lavičky a zamířím nahoru. Je čas jít domů.

Anna Švingrová, 8.C

Moje nejoblíbenější návěs

Když mi bylo osm let, s rodinou jsme se přestěhovali do vesnice kousek od Roudnice nad Labem, do Hrobec. Na naši návěs jsem si chodívala hrát skoro každý den a to i školní.

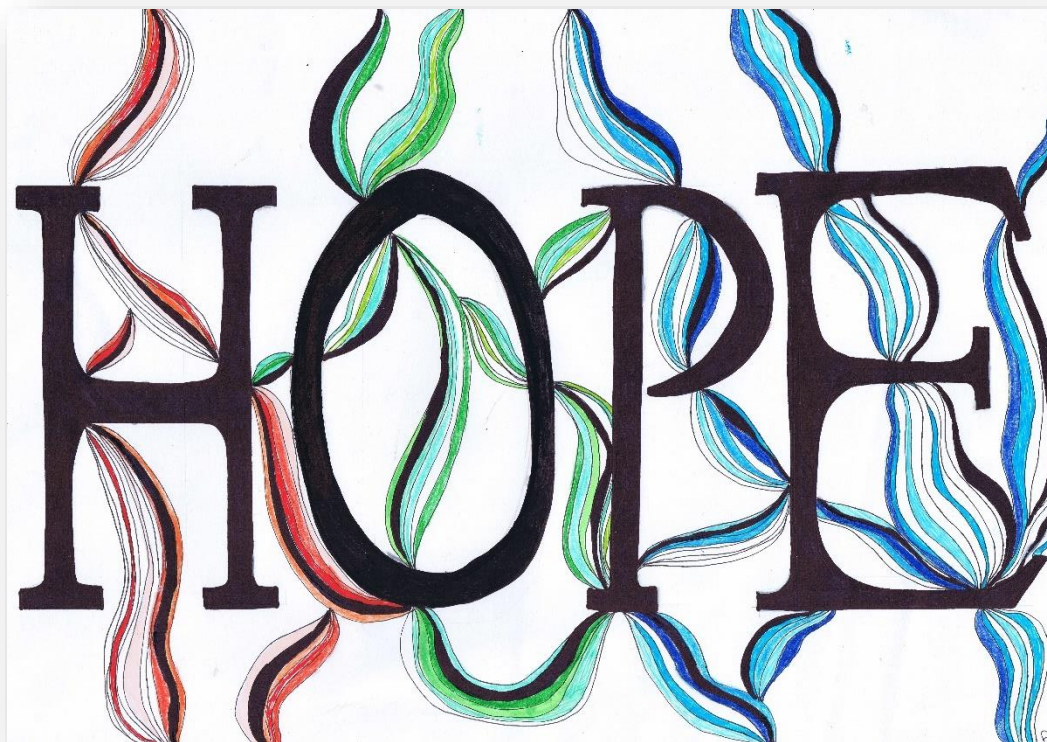
Od mého domu se tam dostanete pěšky jen podchodem na nádraží, jakmile jím projdete, ocitnete se u kulturního domu a hospody se skvělými nanuky. Pokud pokračujete rovně, asi za minutu stojíte na začátku návsi.

Není velká, uprostřed stojí vysoký smrk, který každé Vánoce osvětluje domy. Zelená posekaná tráva doplňuje pískové a kamenité cestičky. První cesta vede k poště, kde můžete čekat klidně tři hodiny, ale stejně tam nikdo nebude. Druhá cestička vás doprovodí k samoobslužnému krámku, do kterého občas musím dobíhat, protože mamka zapomněla koupit důležitou ingredienci do receptu, podle kterého v tu chvíli vaří. Třetí a poslední je nejdelší, na konci čeká dětské hřiště s pár posilovacími stroji. Tam jsme s kamarády ze sousedství trávili nejvíce času, naše nejoblíbenější hra byla nula deset zem a cukr káva limonáda. Ne tak hezkou vzpomínku mám na houpací autíčko pro dva, protože můj kamarád se rozhodl z autíčka vylézt, mezi tím co jsme se houpali a já si vyrazila zub. Naštěstí to byl jen první zub, ale tu bolest si pamatuji až dodnes.

Další atrakcí bylo velké pískoviště uprostřed hřiště, ani nedokážu spočítat, kolikrát jsem měla ten písek v očích a uších. Jednou nám můj tat'ka udělal překvapení a do písku zahrabal různé hračky typu svítící náramky, lego postavičky v pytlíčkách, barevné gumy a tak dále. Já jsem jich měla nejméně, ale na konci všichni dostali nanuk, takže jsem byla spokojená.

Moji kamarádi byli o trochu starší než já, takže šli na druhý stupeň dřív a už na mě neměli čas. Několik let nejsme moc v kontaktu, nanejvýš se pozdravíme na ulici nebo si navzájem okomentujeme fotku na Instagramu. Je mi to docela líto, tak jsem se rozhodla, že jim všem znova napíšu a kdo ví, třeba budeme zase chodit každý den na náves v Hrobcích.

Emma Klementová, 8.C

Zuzana Adámková, 9.C

12. MIMOŘÁDNÁ PŘÍLOHA – COVID

Covid

Když se pořádně zamyslím, karanténa změnila všechny okolo mě. Některé víc a některé méně, ale všechny nějak. I já na sobě pocítuji změny a to jak k lepšímu, tak k horšímu.

Když začal covid, bylo mi 12. Byla jsem holka, co se směje, má spoustu kamarádů a byla jsem důvěřivá k ostatním. Teď jsem opak mého dvanáctiletého já. Kamarádů mám asi pět, moc se nesměji a jsem hodně uzavřená do sebe.

Ale v době karantény jsem poznala osobu, která pro mě znamená hodně. Velká část z mého okolí si prošlo nějakou psychickou nemocí a je těžké vidět lidi, na kterých vám záleží, na dně. Teď tady popisuji jen to špatné, ale nebylo to pouze to. Uvědomila jsem si spoustu důležitých věcí a změnila názor na lidi, o kterých jsem si myslela, že jim na mně záleží.

I přes dobu karantén a pandemie jsem jela na tábor. Místo, kde jsem potkala člověka, který je mým vzorem už tři roky. Přivedl mě ke čtení, k zamyšlení se nad určitými lidmi a ke kroku dospět.

A to jsem já v době covidu. Nevím, jestli mi to prospělo nebo ne, ale vidím tam velkou část pozitivních věcí.

Dorota Drobná , 8.B

Distanční výuka – ano, či ne?

Jaké by to bylo mít celý rok prázdniny? Tuto otázku si říkalo mnoho dětí, které nerady chodí do školy. Nepotkal je rok prázdnin, ale rok školy na dálku – distanční výuka.

Stejně jako skoro všechno na světě, i distanční výuka má své výhody a nevýhody. Někomu nevyhovuje ranní vstávání, ale jsou i lidé, kteří vstávají bez problémů. Kdo není zrovna ranní ptáče, tomu musí distanční výuka vyhovovat. Při matematice snídat, zuby si vyčistit před obědem, být v pyžamu až do konce vyučování bylo u mnoha dětí na denním pořádku.

Další výhodou je až nadměrné množství volného času, který měli žáci i po vyučování skoro každý den. Ten, kdo rád čte, stihl jistě přečíst půlku domácí knihovny. Kdo si chtěl přivydělat, určitě našel způsob, jak si přijít k pár drobným navíc, ať už tím, že šel vyvenčit nemocné sousedce psa nebo jí donesl nákup. Nadšení sportovci rádi využili čas k běhání po lese.

Některé děti se nedokážou prosadit ve společnosti, a občas jsou dokonce obětmi šikany. Takovým jedincům se ulevilo, že nemusejí do školy, kde se setkávají se svými protivníky. Je možné, že dlouhý pobyt doma jim zlepšil psychické zdraví.

Nevýhodou může být méně časté setkávání s kamarády, ale bylo i období, kdy nebylo možné se sejít s partou spolužáků. Řada dětí musela být doma sama, když rodiče chodili domů až večer. Všichni si asi umíme představit, co dokáže udělat takové dítě bez dozoru, když se velmi nudí.

Další nevýhodou je nedostatek pohybu, který všichni potřebují ke zdravému životu bez bolestí zad, kolen a jiných součástí těla.

Při distanční výuce zjistili žáci i učitelé, že existují jiné metody výuky. Podle mého názoru je „škola na dálku“ geniální vynález.

Eliáš Prešl, 9.B

Distanční výuka – ano, či ne?

(pozn. práce psána v květnu roku 2021)

Nemoc covid – 19 zaskočila na začátku loňského roku celý svět. U nás děti nejvíce ovlivnila školní výuka a způsob trávení volného času. Donutila nás usednout před počítačové obrazovky místo návštěvy školní budovy. Proto si pokládám otázku: Co je lepší? Distanční nebo prezenční výuka? Co mě lépe připraví do života?

Jako největší nevýhodu distanční výuky vidím v omezení komunikace s učiteli a spolužáky. Budeme vůbec umět mluvit z očí do očí, až tato doba skončí? Mně nejvíce chyběli kamarádi a spolužáci.

V čem mi distanční výuka pomohla? Určitě k větší samostatnosti plnit si svoje povinnosti, zlepšil jsem se v práci na počítači, naučil jsem se pracovat s různými programy a sám vyhledávat potřebné informace.

Další problém distanční výuky bylo IT vybavení. Měly všechny děti stejné podmínky pro kvalitní výuku? Myslím si, že na jaře loňského roku byla tato situace s počítačovým vybavením horší, ale postupem času se vše zlepšovalo a většina dětí dostala možnost kvalitní výuky. Školy žákům zapůjčovaly počítače nebo notebooky, což mnoha dětem pomohlo.

Každý z nás má asi na tuto dobu jiný názor. Já jsem rád, že už zase mohu chodit do školy, bavit se a pošťuchovat s kamarády a vidět naše učitele. Jak to bude dál? To nikdo neví. Musíme jen doufat, že bude líp.

Lukáš Jirásek, 9.B

COVID

Už dlouho se potýkáme s novým onemocněním covid – 19, které zasáhlo celý svět. Jako všichni ostatní jsem se také já bála o svoje blízké.

„Ne, nepůjdu na očkování,“ hlásí babička po dlouhém přemlouvání. „Ale jde přeci o tvoje zdraví,“ řekne táta. Ale babička ho odbude jednoduchou odpovědí: „Už se o tom nebudu bavit.“ Tak jsme radši odjeli domů.

Dva dny po tomto rozhovoru zazvonil telefon. Ozvalo se zakašlání a slabý hlas babičky oznamoval: „Mám covid.“ Všichni jsme se zděsili. Táta promluvil jako první: „Jsi v pořádku?“ Máme přijet?“ „No, raději přijďte,“ odvěti babička a uzavře tak náš hovor. Po příjezdu jsme zjistili, že je na tom ještě hůř, než jsme si mysleli. Zavolali jsme záchranku. V nemocnici nám řekli, že nás k babičce nepustí a nám musí udělat test na covid.

Další den jsme zavolali do nemocnice. „Dobrý den, pane doktore, jak je na tom?“ „Bohužel se její stav nezlepšil.“ Strašně jsem se bála, že se babičce něco stane.

Po pár dnech se ale můj strach změnil v radost, když nám doktor oznámil, že se babičce už daří lépe.

Za týden už byla babička doma a my jsme ji mohli konečně s radostí navštívit.

Zita Vondrová, 9.A

COVID

- nečekaná rána osudu pro celou zeměkouli
- Covid – 19 není ale správný název. Správně je to virus SARS – COV – 2

Jak nás vlastně zasáhl koronavirus? První zmínka o tomto typu viru, kterou si já pamatuji, byla ta, že covid je už i v Česku a pak to pokračovalo jako blesková vlna. Nakazilo se víc a víc lidí. Opatření proti nákaze se začala množit, časem byly zavřeny i školy.

Musel bych lhát, kdybych tvrdil, že se mi to na začátku nelíbilo a nevyhovovalo. Nepsali jsme žádné testy, úkoly byly posílány pouze jako zprávy, později schůzky přes Google meet. Postupem času, teď se mnou spousta lidí nebude souhlasit, to začalo být velmi nepříjemné. Vstát, učit se, jít ven v roušce a jít spát – pořád dokola. Pomalu jsme začínali zapomínat, jaký je den. Věřte, nevěřte a zapírejte, ale to, že se učíte přes počítač a jste doma, je rozptylující. Všude kolem vás je spousta věcí, kterým byste se mohli věnovat místo školy.

Ve zkratce - jsem celkem rád, že distanční výuka skončila, opatření se rozvolnila a můžeme chodit do školy. Epidemie samotná sice je stále, ale opatření jsou již mírnější. To, že mnoho lidí zemřelo a ještě více se nakazilo, je poučením pro celý svět. Více jsme si začali vážit svobody, volnosti, sportů a kamarádů, kteří po celou tu dobu byli jen plochý obraz na monitorech.

Můj názor je takový, že očkování nám pomůže opravdu udělat za covidem (alespoň prozatím) tečku.

Karel Zámotný, 9.A

Jak jsem prožila covid

Když se zamyslím, jak probíhaly poslední dva roky mého života, vybavím si všechny ty pocity, ať už šťastné nebo smutné, které mě doprovázely celým tímto obdobím.

Možná, kdyby covid a karanténa neproběhly, nikdy bych se nepokusila rozvinout si své zájmy a naučit se novým věcem. Nikdy bych nebyla spokojená s tím, jak vypadám a kdo jsem, nebo možná ano, ale za další dobu. Třeba se v nějakém jiném paralelním vesmíru bez korony pořád trápím sebepoznáváním a přijímáním sama sebe nebo v nějakém jiném jsem mnohem šťastnější. Kdo ví? Koroně a hlavně karanténě děkuji také za to, že mi pomohly najít lásku a čas ke čtení. Bez toho bych do rukou vzala o dost méně knížek a přečetla o dost méně slov. Moc ráda bych řekla, že jsem ty roky strávila šťastná, na růžovém obláčku z cukrové vaty, ale to by nebyl život, že? Tolik času stráveného s rodinou a díky poznávání těch lidí, s kterými žiji, jsem zjistila, že je až tak úplně neznám nebo jsem se o ně dříve tolik nezajímala. Tolik let jsem s nimi a já až nyní zjišťuji, kdo jsou. Samozřejmě, že je miluji, ale někdy mám chuť vzít psy, utéct z domova a nikdy se nevrátit. Ale takhle rodina funguje, tedy alespoň ta naše. Na mé mentální zdraví působil covid tak nějak všelijak, ale jsem pořád tady a má smysl se snažit.

Když to shrnu, tak bych nic neměnila. Věřím, že všechno, co se stalo, se mělo stát a doufám, že to spoustě lidí otevřelo oči.

Jana Klabanová, 9.A

Koronavirus

- téma, které poslední 2 – 3 roky vede tabulku nejvíce řešené věci.

Není vůbec divu, že to tak je. Myslím, že tu není nikdo, komu by aspoň trochu nezasáhl do života. Mně osobně, když se na to takhle zpětně dívám, zasáhl dost. V tu dobu, kdy to bylo nejhorší, jsem si to vůbec neuvědomovala.

Vlastně jsme se ocitli skoro na rok doma, jak my studenti, tak i někteří pracující lidé. Už to, že člověk je celé dny zavřený v bytě a jde maximálně na procházku nebo nakoupit, asi na psychice člověka něco zanechá. To, že musela být stále celá rodina pohromadě, bylo pro mě na tom všem asi nejhorší. Vůbec to není tak, že bych svou rodinu nemilovala, ale zkrátka jsem ráda sama a užívám si svůj klid. Myslím, že v každé rodině byla atmosféra najednou napjatější

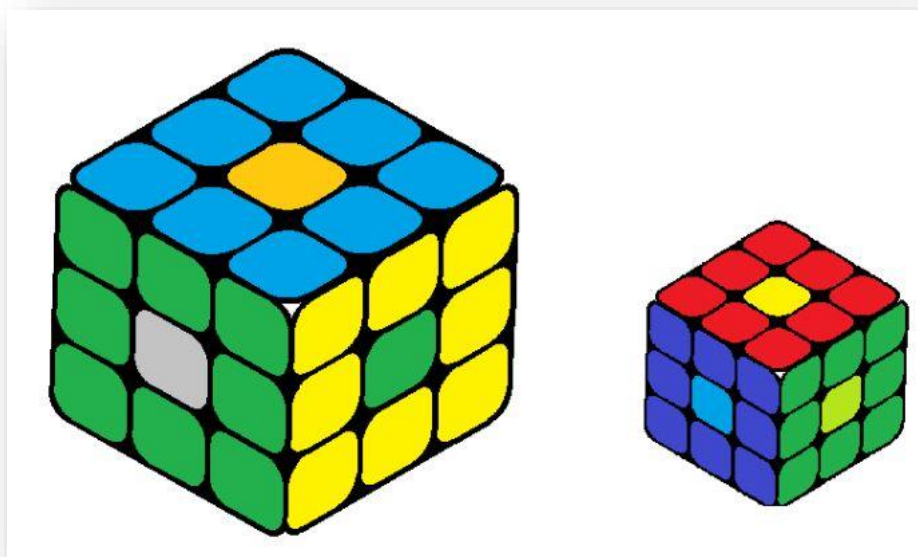
a řešila se spousta věcí, které mi teď přijdou úplně absurdní. Jediný, kdo z naší rodiny pracoval, byla maminka, protože je zdravotní sestra.

On line výuka byla fajn (zábavná) asi tak prvních 14 dní. Pak už to bylo tak stokrát horší než chodit do školy. Ty dny se všechny tak pomalu vlekly. Stala se z toho rutina, kterou jsem nesnášela. Vstát, učit se, jít ven, nic nedělat. Bylo to stále dokola. Všechny moje kroužky nefungovaly, já jsem si myslela, že umřu nudou. Byla jsem zvyklá čtyřikrát týdně trénovat a to jsem v tu chvíli nemohla.

Našly se ale i pozitivní věci. Poznala jsem spoustu nových lidí, které teď беру jako ty nejlepší kamarády. Z některých přátelství jsem odešla. Byla to správná věc. Potom, co jsem se takto rozhodla, jsem konečně zjistila, co mě vlastně baví. Nastínilo mi to, čím chci do budoucna být a asi se projevilo i to, jaká vlastně jsem. Jakmile se opatření rozvolnila a já mohla zase pomalu začít dělat ty věci, které jsem milovala, jsem najednou zjistila, že už mě některé nebaví a že už to není to, co chci. Už jsem nechtěla obrazně vyhrát každý závod, už se hýbu pro radost a pro to, abych si udržela nějaký pohyb. Začaly mě více naplňovat nové věci (sporty - ne jen běh). Mám pocit, že jsem se za tuhle šílenou coronavirovou dobu přetočila o 180 stupňů.

Všechno, co se za tu dobu stalo, беру tak, že se to stát mělo. Mrzí mě, že ta změna někomu ublížila, ale jsem si jistá, že i ten dotyčný to časem vezme a pochopí. Doba byla a stále je těžká, ale na druhou stranu jsem v ní konečně objevila sama sebe.

Natálie Klepáčová, 9.A

Tobiáš Motyčka, 8.B

Vydala

Základní škola v Roudnici n. L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková
Lenka Krtíčková
Olga Matějková
Marie Nováková
Kateřina Šindelářová
Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná

Technická pomoc
a zařazení prací z informatiky:

Jiřina Sálusová

